

Des de ja
Kuancia sasa
从现在起
A partir de maintenant
Akanatar
Desde ya
من الان
Desde já
From now on
अब से
Kunan pacha
С этого момента
Hemendik aurrera
De acum

Consell Editorial
Emilià Almodóvar
José Antonio Contreras
Núria Giráldez
Raquel Gómez
Neus Juvillà
Sole Pérez Vergara
Francisco Rubio

Consell Assessor
Fátima Zohra Belhani
Carles Ferran
Ramata Bah Bah (AMRA)
Julia Portal (Altaveu Jove)
Lorenzo Monge
Anabel Sánchez
Joan Font (AVV Santa Eulàlia)

Dinamitza
LaFundició

Col·labora
Estela Alais
Raúl Alhabla
Cristina Amatriain
AMRA
AViV La Florida
Jordi Ballart
Lèlia Becana
Fatima Zohra Belhani
Biblioteca Florida
Cinema al barri
Comitè de solidaritat de l'Hospitalet amb el poble palestí
Coordinadora AMPAs Endavant de Collblanc – la Torrassa
CRÍTIC
Mercè Duch
Famílies L'H
Carles Ferran
La Florida s'aveïna
Joan Font
Leti, Xavi, Steeven, Lindsay, Elaine (Institut Eduard Fontserè)
Alba G. Mora
Aitana Giráldez
Miguel Ánguel Hernández (Marea Pensionista l'Hospitalet)
Neus Juvillà
Hajar Khalach
Pedro Luna
Julia Portal
Pantxo Ramas
Sara Ramírez
Rut Ramos (Coordinadora d'AMPAs Endavant de Collblanc-la Torrassa)
Chema Sánchez
Edgar Sánchez
Montse Santolino
Norma Véliz Torresano

Disseny i maquetació
LaFundició

Foto de portada
Raúl Alhabla

Impressió
CHMGrafic

Si vols col·laborar al Laboratori Editorial vine al **Centre Municipal Ana Díaz Rico**.
Qualsevol dilluns de 17:30 a 19:30 h
T'hi esperem Des De Ja!

També ens pots fer arribar les teves opinions i propostes a l'adreça:
laboratorieditorial@gmail.com

Impulsa

En el marc de

Amb el suport de

Promou i finança: la Generalitat de Catalunya - Departament d'Empresa i Treball. Amb la participació de la Junta d'Herències de la Generalitat de Catalunya en el finançament de Des dels blocs.

Índex

¡Feliz verano!

Equipo Editorial Desde Ya

El verano comienza y todo hace indicar que las olas de calor harán subir los termómetros hasta alcanzar temperaturas récord. Proteger el arbolado, poder caminar de sombra en sombra durante estos meses es nuestra reivindicación. Los árboles, nuestros grandes aliados contra el cambio climático.

Las calles y plazas del barrio se llenarán de vecinos y vecinas que saldrán al fresco huyendo de pisos pequeños y calurosos. Sería deseable que los propios vecinos y vecinas, los que duermen pensando en el despertador y los que charlan en la calle, los que descansan y los que disfrutan del fresco consensuaran cómo compartir el espacio público sin necesidad de cerrar parques o de vigilancia policial. Vecinos y vecinas que acuerdan, comparten, reivindican y disfrutan del espacio común. Con este fin la Asociación de Vecinas y Vecinos de la Florida promueve la participación de las personas en el movimiento vecinal.

Si en el número anterior de la revista nos alegrábamos por la inminente apertura del nuevo Centro de Atención Primaria en la Avinguda Catalunya, hoy nos sentimos decepcionadas por el retraso, decepcionadas por la falta de respeto a los vecinos y vecinas que hace años lo esperan.

Y mientras, las obras en la segunda planta del mercado avanzan. El proyecto La Florida 6.0 sigue adelante. Nos preguntamos si un espacio tan grande no podría haberse destinado a equipamientos comunitarios y sociales de los que tan necesitado está el barrio.

El calor que avanza nos adormece, pero el mundo no se detiene y el comercio de armas florece, armas con destino a guerras que no acaban. No olvidamos a la acribillada Gaza y el sufrimiento del pueblo palestino.

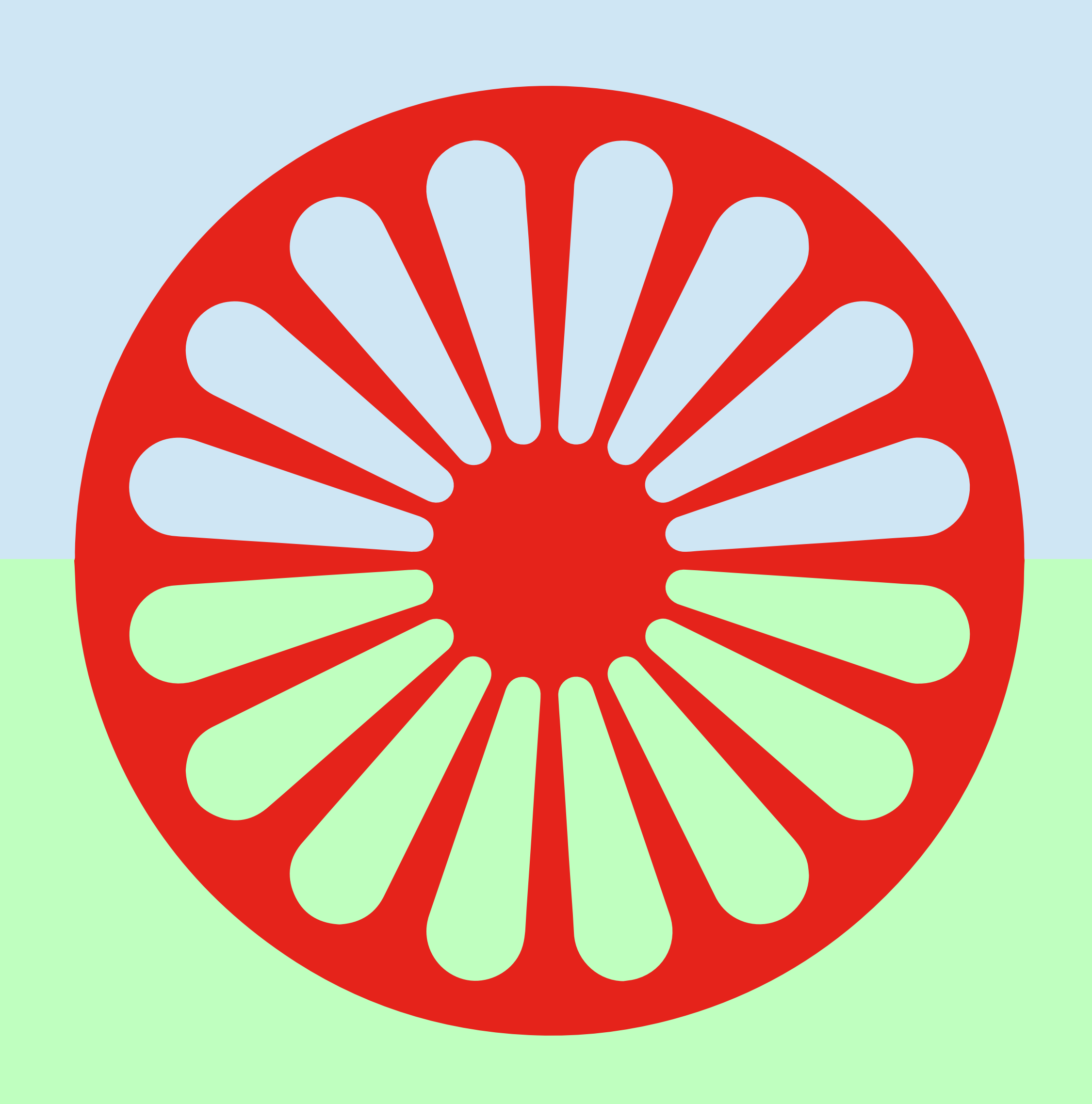
Encontrareis en este nuevo número de la revista artículos de análisis y reflexión sobre temas de actualidad que nos afectan directamente, historias del barrio y personales, recomendaciones literarias y programación de Cinema al barri, relatos, poesía y entretenimientos.

Encontrareis el título de la revista Des de Ja en idioma panyabí, una lengua que proviene de los dialectos prácritos, como el hindi, hablados en la antigua India.

El día 5 de julio celebramos por la tarde noche los Diez Años de Cinema al barri. Podréis disfrutar de la exposición que estamos organizando y de la sesión de Cinema a la fresca.

Os esperamos.

Sastipen Tali

J. Santón y Núria Giráldez

El 8 de abril es el Día Internacional del Pueblo Gitano y, por segundo año consecutivo, lo celebramos en Los Bloques de La Florida con una fiesta para recordar.

El día amaneció con un sol radiante propio de un buen día primaveral. A las doce del mediodía se dio comienzo a la jornada festiva con un almuerzo saludable de frutas ecológicas preparado por la entidad Voces Gitanas. A su vez, se realizó un taller de cestas de mimbre, una tradición histórica del Pueblo Gitano, pues cuando acampaban en la orilla del río, con el mimbre que crecía, tejían las canastas con las cañas y, de vuelta al pueblo, las vendían para comprar comida o las intercambiaban, para poder subsistir.

Después del taller se inició la preparación de una paellada popular, con opción vegetariana o con pollo halal, para las vecinas musulmanas. A la fiesta acudieron vecinas y vecinos de todas las culturas. Tampoco se lo perdió la gente de Barcelona y alrededores, que se entusiasmaron al ver el gran festival que habíamos montado en La Florida.

Diferentes iniciativas y entidades de la ciudad participaron con sus puestecitos de chapas y camisetas serigrafiadas con los símbolos del Pueblo Gitano, como la AViV La Florida, que organizó la jornada, así como La

Col·lectiva, LaFundició, KerasButi, Laurel31 Economías Silvestres con el Ropero Solidario y Voces Gitanas. Por último, una familia del Polígono Gornal también colaboró con un puestecito vendiendo mandiles cosidos a mano, una pieza textil identificativa de las mujeres gitanas.

Después de la comida se pronunció el pregón vecinal y se explicó la lucha histórica del pueblo gitano por la libertad, como por ejemplo, el suceso denominado La Gran Redada:

«En 1749 la noche del 31 de julio, se dio uno de los sucesos más graves y olvidados, la Gran Redada, un intento de exterminio del pueblo gitano, que supuso la detención sin motivo alguno de 10.000 personas gitanas. El Marqués de la Ensenada ejecutó un plan, autorizado por Fernando VI, para detener y perseguir a todos los gitanos y gitanas sin excepción en diferentes ciudades de manera simultánea. Las familias fueron separadas, los hombres fueron enviados a trabajos forzados en los arsenales de la Marina para rearmar la flota naval española y las mujeres y los niños a cárceles y fábricas. Los niños permanecían con sus madres hasta que cumplían siete años y después eran enviados a los arsenales. Esta situación se prolongó durante catorce años, después serían indultados por Carlos III. Aquí en Barcelona se encerró a las mujeres en lo que hoy se conoce como el Convent de San Agustí.»

Es necesario seguir luchando por los derechos del Pueblo Gitano

Finalmente, se enfatizó la necesidad de seguir luchando por los derechos del Pueblo Gitano:

«Toda esta persecución no ha acabado con nuestro pueblo que cada día intenta defender sus derechos y las múltiples discriminaciones que padece.»

Orgullosos de que los vecinos y vecinas de otras culturas se uniesen a la fiesta, siendo un gesto de solidaridad y respeto hacia la cultura de sus raíces

Al acabar el pregón, se dio paso al festival de cante y baile, con las actuaciones de: Los Chavis –un dúo muy famoso en el ámbito rumbero–, la Orquesta Los Primos, Jeritos, Felino y Fefa Gómez –una gran cantautora rumbera de la ciudad–, con José C y, a la guitarra, El Tachuela. Mientras los y las artistas actuaban, gran parte del público se animó a salir a cantar y bailar, en un ambiente de hermandad. El Pueblo Gitano que asistió a la celebración estaba orgulloso de que los vecinos y vecinas de otras culturas se uniesen a la fiesta, siendo un gesto de solidaridad y respeto hacia la cultura de sus raíces.

Una fiesta especial para celebrar las tradiciones del Pueblo Gitano, su cultura y su historia, así como para combatir el antigitanismo

En definitiva, el sábado 13 de abril de 2024 las vecinas y los vecinos de La Florida pudieron disfrutar de una fiesta tan especial como es la del Día del Pueblo Gitano, para celebrar sus tradiciones, su cultura y su historia, así como para combatir el antigitanismo. Parece que todo el mundo quedó con ganas de repetir el año que viene y continuar reivindicando el 8 de abril y las luchas históricas del Pueblo Gitano, porque el vecindario se sintió acogido por sus vecinos gitanos. ¡Opre Roma! ¡Sastipen tali, Salud y Libertad!

CULTURA
On trobar-nos?

El moviment veïnal s'ha de renovar per sobreviure

AViV La Florida

El passat 31 de maig es van celebrar les jornades *Juntes i diverses* organitzades per la CONFAVC a Tarragona. Els objectius dels debats que es van realitzar responien a dues necessitats: la gestió de la diversitat cultural que tenim a molts barris de Catalunya i la millora de la participació de les persones migrades al sí del moviment veïnal.

Des de l'Associació de Veïnes i Veïns de La Florida vam participar a una taula rodona de bones experiències per parlar de com hem treballat la diversitat a l'entitat i al nostre barri. La qüestió és que el moviment veïnal hauria de tenir la capacitat suficient per representar i reflectir les diverses realitats socials que hi ha als barris. Només així tindrem unes associacions veïnals vives i adaptades al seu temps. És a dir, unes associacions de present i futur.

La CONFAVC és la confederació veïnal de Catalunya. Aplega a més de 460 associacions de veïns i 23 federacions, i després de trenta-cinc anys segueix sent el pal de paller vertebrador del moviment veïnal de Catalunya. Nascuda a finals dels anys 80 sota l'impuls de diverses federacions, la CONFAVC ha exercit el paper gens fàcil de liderar un moviment veïnal que va viure la seva època daurada a la dècada dels 70 i que conjuntament amb el moviment sindical i l'esquerra política va esdevenir una de les puntes de llança de la lluita antifranquista i de les mobilitzacions per la millora dels drets socials i laborals de les classes populars. Al mateix temps, el moviment veïnal, també amb els sindicats i els partits d'esquerres, va ser un espai de confluència per cohesionar la classe obrera catalana amb els treballadors i treballadores procedents d'altres indrets de l'Estat Espanyol.

A les associacions veïnals dels anys 60 i 70 mai es preguntava a ningú on havia nascut

A les associacions veïnals dels anys 60 i 70 mai es preguntava a ningú on havia nascut i encara menys que es plantegessin accions recriminatòries en funció de l'origen. Fruit d'aquest lligam el moviment veïnal va arrelar plenament als barris de Catalunya i els va transformar fins aconseguir condicions de vida dignes a les perifèries urbanes. L'erradicació del barraquisme, la construcció d'un sistema de clavegueram o la pavimentació dels carrers van ser algunes de les demandes populars del moviment veïnal per tal de garantir una sèrie d'infraestructures bàsiques als barris.

Congelar el moviment veïnal i quedar-se ancorats en el passat és l'error més comú

La tasca prioritària hauria de ser arrelar-se de nou al moll de la societat catalana

La memòria d'aquell associacionisme és avui part de l'imaginari col·lectiu de les classes populars de Catalunya. Documentals com *Perifèria* dels realitzadors Xavi Esteban i Odei Etxearte sobre la lluita del moviment veïnal de Santa Coloma de Gramenet o llibres com *Construint la ciutat democràtica. El moviment veïnal durant el tardofranquisme i la transició* coordinat per Carme Molinero i Pere Ysàs són un bon punt de partida per endinsar-se en la història de les associacions de veïns com agent social transformador i motor de mobilització ciutadana. Val a dir, però, que la societat catalana ja no és la dels anys 70. Tampoc ho és el moviment veïnal català. En aquest punt rau la nostra anàlisi i els reptes que haurien d'afrontar les organitzacions veïnals del segle XXI. Congelar el moviment veïnal i quedar-se ancorats en el passat és l'error més comú d'unes entitats veïnals que de portes enfora són vistes des de fa temps com un teixit associatiu envellit i de tall clàssic. En aquest sentit la tasca prioritària hauria de ser la d'arrelar-se de nou al moll de la societat catalana i la d'adaptar les propostes del moviment veïnal als canvis sociològics i culturals que s'han produït a Catalunya durant les últimes dècades.

El moviment veïnal ha d'evolucionar conforme ha evolucionat la societat. A priori la tesi sembla fàcil però comporta un gran feinada de picar pedra als barris per tal d'atreure sectors de la població que no han sentit la necessitat de participar a les entitats veïnals. Hem de trencar amb la visió que molt sovint es té de les associacions de veïns com un espai reservat només a homes blancs de mitjana edat o jubilats. La participació del jovent, de les dones i molt especialment d'una població migrada que a molts barris de Catalunya representen gairebé la meitat de la població han de ser les claus perquè el moviment veïnal català torni a ser portaveu del sentir dels barris i representi al conjunt de la població.

A l'Hospitalet el teixit associatiu ha sigut un dels motors de transformació social i de millora de les condicions de vida dels veïns molt especialment a les acaballes de la dictadura franquista i durant la transició democràtica. En aquest context de mobilització social el barri de La Florida no va ser una excepció. Des de la gran transformació de barri de Les Planes cap a mitjans de la dècada dels 50 amb la construcció dels Blocs de La Florida per reallotjar les famílies d'ètnia gitana del Somorrostro de Barcelona, el moviment veïnal va liderar els processos de presa de consciència i mobilització popular en defensa de millors equipaments i recursos per al barri. De gran rellevància va ser l'Associació de Veïns en aquest període, molt unida a l'evolució urbanística i reivindicacions dels Blocs.

No s'ha produït un relleu generacional en el teixit associatiu veïnal, cultural i socioeducatiu

Cal dir que en l'actualitat el teixit associatiu del barri està molt debilitat. Les raons són diverses i es deuen a certes dinàmiques, començant per la desmobilització de les lluites veïnals a les últimes dècades i la consolidació d'un associacionisme local molt dependent dels governs locals. Això ha causat el propi estancament del teixit associatiu i la seva manca de renovació. En termes generals, no s'ha produït un relleu generacional en l'envellit teixit associatiu veïnal, cultural i socioeducatiu, que ha sigut còmplice i víctima, al mateix temps, del prolongat cicle de desmobilització social, transformant amb el temps la seva visió associativa i fent dels veïns receptors de serveis.

El vell associacionisme és protegit pels gestors i representants polítics, reticents a canviar les dinàmiques de relació amb les entitats

És cert que els últims anys, com a la resta de Catalunya, han sorgit nous col·lectius a la ciutat com les plataformes lligades al dret a l'habitatge o les mobilitzacions en defensa de la sanitat pública i els serveis públics, que responen a un associacionisme lligat a demandes materials a causa de la crisi econòmica i que pugnen per la legitimitat pel que fa a la representació ciutadana, però que en ocasions han esdevingut projectes personals o espais de poder molt reduïts. El vell associacionisme segueix sent, per dir-ho d'alguna manera, el protegit pels gestors i representants polítics de l'ajuntament, molt reticents a canviar les seves dinàmiques funcionarials de relació i interlocució amb les entitats. És per això que els reptes d'un nou associacionisme passaria, sens dubte, per incentivar la implicació social, per millorar la cohesió social i la relació entre els diferents col·lectius del barri, i finalment per la participació real i efectiva de la nova immigració al teixit associatiu més enllà de l'assistencialisme.

El moviment veïnal ha de renovar-se si vol seguir aspirant a representar a les majories socials que conviuen als nostres barris. Als anys 60 i 70 vam tenir la capacitat de mobilitzar al veïnat i ho vam fer amb un sentit d'inclusivitat, solidaritat i fraternitat. Ara hem de fer el mateix, aïllant qualsevol discurs que pretengui dividir-nos segons el nostre origen. A La Florida treballem en aquesta línia, des d'espais com la nostra associació veïnal i la comunalitat urbana del barri, La Florida s'Aveïna. Ens juguem molt, perquè el nostre futur com a barri dependrà de la salut del nostre teixit associatiu. Des de l'Associació de Veïnes i Veïns de La Florida farem tot el possible per dignificar el barri i el benestar de tot el seu veïnat.

Males notícies, ho sento

Emilià Almodóvar
Soci de l'AViV La Florida

Les persones que formem part de l'AViV La Florida estan decidides a seguir sent al costat dels veïns i veïnes de la ciutat amb una discriminació positiva a favor de les persones vulnerabilitzades.

Cada vegada més persones, estan disposades a perdre drets fonamentals a canvi d'una aparent seguretat

Dijous 18 abril 2024

A mitja tarda se sent un soroll continuat i fort. Una persona em comenta que forces de l'ordre aturen les persones per raó racial. Vaig cap al metro. Policia nacional, guàrdia urbana, mossos a les dues sortides de la parada de metro Florida. M'apropo a un grup de les forces de l'ordre i pregunto per qui és el comandament encarregat del dispositiu. Finalment arriba un home sense uniforme, es presenta com a inspector de la guàrdia urbana. Li dic que està prohibit aturar persones per raons racials. Ell em respon que compleix ordres, que fa la seva feina. Insisteixo que està prohibit i que em demanin el meu document d'identitat. Ell respon que no soc el perfil de persona que cerquen. Amb la meva insistència agafo el meu DNI i li deixo a les seves mans. Jo em quedo enmig de tot plegat i em dedico a trucar persones amigues que poden actuar en situacions semblants: periodistes, encarregats de la pastoral social de l'Església, advocats; però no aconsegueixo gaires respostes efectives. Em resulta frustrant. Sembla que cada vegada més persones estan disposades a perdre drets fonamentals a canvi d'una aparent seguretat.

Divendres 19 d'abril

Cada vegada més persones estan disposades a perdre drets fonamentals a canvi d'una aparent seguretat

Un tuit de la regidora de districte tot referint-se a aquests esdeveniments afirma: «Ahir les forces de seguretat de l'Estat han fet la seva missió de neteja del barri». Dóna per suposat que poques persones simpatitzen amb les circumstàncies vitals dels seu veïns i veïnes més vulnerabilitzades; sembla que poques persones estan disposades a ficar-se a la pell d'aquestes persones tractades com de segona categoria. Mentre, les Administracions públiques van comentent injustícies d'aquesta mena com no voler empadronar a persones sense domicili fix. En contrapartida el Banc Central d'Espanya afirma aquests dies que l'Estat Espanyol necessitarà el 2050, sis milions d'afiliats a la Seguretat Social per poder garantir les pensions. Persones originàries d'altres països que buscarem per la nostra manca de natalitat.

Divendres 27 d'abril

Hem celebrat la XXXI assemblea general de la FAV de L'Hospitalet amb una sèrie de males pràctiques que lesionen els estatuts de la Federació: la convocatòria oficial es fa fora de termini. No es llegeix l'acta de l'assemblea de l'any passat, ni es vota com està manat pels estatuts. No se'ns informa de dues dimissions voluntàries del Secretariat, la del president i la del secretari. Els comptes es presenten amb un dèficit superior als nou mil euros. El president dimissionari fa comentaris masclistes enmig d'aquesta presentació tot dient «els fulls són com les dones que se'ls ha de mirar fins al cul» Quan un grup de dones presents protesten per aquestes afirmacions, el president de l'Associació de Bellvitge, en Roque, increpa una jove de vint-i-cinc anys perquè li parla en català, li demana que li parli en castellà. Arriba el descans i la TVL'H fa una entrevista al president dimissionari i a qui és presentada com a substituta sense que l'Assemblea en sabés res, ni s'hagués pronunciat sobre la candidata. Les sis associacions clientelars de l'Ajuntament no troben cap problema; el hi sembla que tot és correcte. El president dimissionari promet que els comptes es presentaran, correctament, dilluns a la reunió de Junta.

Dilluns 29 d'abril

No es presenten els comptes perquè no han tingut temps el cap de setmana. En preguntar el perquè, els mitjans de comunicació no donen la informació correcta de la repartició de vots a cada qüestió, afirmen que l'acta l'ha pres el president dimissionari i que no els ha traspassat l'esborrany.

Per acabar-ho de reblar, tant a l'assemblea com a la Junta es presenta el Sr Pepe Castro exregidor de l'Ajuntament del partit socialista que sembla que actualment és assessor del PSC. No entenem com un membre en actiu del partit socialista amb càrrec dins el partit pot ser-hi a una entitat que té com a principal interlocutor l'Ajuntament. Entitat amb la qual ens hem de relacionar per dialogar, interpel·lar, denunciar, exigir...

En acabar, algunes preguntes sobrevolaven l'assemblea: Quin paper ha jugat el consistori en aquest procés? L'alcaldessa ha pogut vetar altres persones que es postulaven al càrrec de president/a? Pepe Castro és cridat a president en properes eleccions de la Federació?

Les persones que formem part de l'AViV La Florida estem decidides a seguir al costat dels veïns i veïnes

I malgrat tot, nosaltres, les persones que formem part de l'AViV La Florida estem decidides a seguir sent al costat dels veïns i veïnes de la ciutat amb una discriminació positiva a favor de les persones vulnerabilitzades.

Un nou moviment veïnal?

Joan Font

Entre el 5 i l'11 de febrer a Can Trinxet, al barri de Santa Eulàlia, es va acollir una exposició de Memòria de 50 anys de lluita veïnal a l'Hospitalet, una exposició realitzada pel Centre d'Estudis de l'Hospitalet.

En aquest marc, l'associació veïnal Som Santa Eulàlia va organitzar un seguit d'activitats i de visites guiades pels plafons de l'exposició. Aquests actes van incloure debats sobre el passat i el futur del moviment veïnal a la ciutat i, per extensió, a Catalunya.

L'exposició planteja els barris i la ciutat que hi havia, les demandes del veïnat i el que s'ha aconseguit en les lluites dels darrers 50 anys

L'exposició està estructurada temàticament: habitatge, serveis socials, educació, etc. i planteja, d'alguna manera, els barris i la ciutat que hi havia, les demandes del veïnat i el que s'ha aconseguit en les lluites dels darrers cinquanta anys. L'exposició està plantejada per ser itinerant pels diferents barris de la ciutat.

No és balder recordar el naixement de les associacions de veïnes i veïns i la seva evolució. De fet, a finals dels anys 60 i principis dels 70 del segle passat es vivia una certa eclosió de lluites sindicals produïdes bàsicament al voltant de Comissions Obreres. Com una de les derivades, a finals dels 60 van aparèixer les Comissions Obreres Juvenils, organitzades per barris i que, a l'Hospitalet, van tenir una certa presència a La Florida i a La Torrassa. Gairebé en paral·lel, van començar a aparèixer Comissions de Barri seguint un model similar a les CCOO d'empresa.

El moviment veïnal va influir en l'elaboració i el reconeixement de les demandes del veïnat

Tot plegat va acabar configurant un moviment veïnal viu que va influir en l'elaboració i el reconeixement de les demandes del veïnat a cada barri i que va aturar moltes de les grans iniciatives especulatives. En el nostre cas, van aturar-se la construcció de nous blocs per mobilitzacions veïnals a Bellvitge, a Can Serra o a Santa Eulàlia. Es va aconseguir també el soterrament total de les vies del Carrilet o la creació de nous parcs com el parc de la Marquesa a Collblanc o el parc de Bellvitge. Es van asfaltar carrers, sobretot als barris del nord o a Bellvitge, es van construir nous ambulatoris, ara coneguts com a Centres d'Atenció Primària i, ja amb la intervenció del nou ajuntament, la construcció de nous centres escolars per pal·liar el dèficit històric en equipaments educatius.

Un bon nombre de dirigents i activistes de les associacions veïnals van entrar als nous consistoris

Però, tot i això, a partir de les primeres eleccions municipals les coses van començar a canviar. Un bon nombre de dirigents i d'activistes de les associacions veïnals van entrar a formar part dels nous consistoris o de les administracions municipals. Antics membres de la vella associació veïnal de Santa Eulàlia expliquen com un dels nous regidors del PSUC, en Joan Saura, els hi va anar a dir que: «*ara no cal ja que feu res, ja hi som nosaltres a l'Ajuntament*», el que no ajudava a consolidar els moviments veïnals. Al mateix temps, vocalies com la d'esports de la mateixa associació

es transformava de fet en l'entitat gestora del poliesportiu del barri. Moltes de les associacions de veïnes i veïns van transformar-se en prestadores d'alguns serveis, especialment en eines d'intermediació entre el veïnat i l'administració municipal. Començava una lenta pèrdua del caràcter reivindicatiu del moviment veïnal.

En aquest sentit, les vocalies de jubilats i pensionistes es van transformar en un moviment propi, l'actual marea pensionista. Les vocalies de dones van transformar-se en grups de dones i en part d'un moviment feminista creixent al país i les vocalies d'educació van acabar creant la marea groga. Els problemes d'habitatge s'han acabat enfrontant amb les plataformes d'afectats per les hipoteques o, més recentment, els sindicats de llogateres.

Per reflexionar sobre això i, especialment per compartir experiències de renovació del moviment veïnal, es va organitzar, el passat 8 de febrer, un debat sobre el futur del moviment veïnal amb la participació de diferents associacions de la ciutat i de Catalunya. En el debat, a més de membres d'associacions de veïnes i veïns de l'Hospitalet com la de La Florida, la Independent de Bellvitge, la de Can Serra, Som Santa Eulàlia, hi van participar Rocío Laguna, presidenta de l'Associació de Veïns Rocafonda de Mataró; Mia Caritg, del Centre Social de Sants; i Albert Recio, de la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona i també membre de la del barri de la Prosperitat, del districte de Nou Barris.

Sobre el contingut concret d'aquest debat hi hauria poca cosa a afegir. De tota manera cal ampliar la reflexió i contrastar allò que cal entendre com a moviment veïnal en aquest moment històric. Hi ha una afirmació que l' Annabel, de la AVIV de Bellvitge va dir en el debat: «*abans érem obrers, ara som treballadors*» que pot ser útil per començar a entendre els canvis als que caldria assumir. La consciència de classe s'ha difuminat bastant en bona part de la població. La idea de ser *classe mitja*, l'individualisme creixent, són algunes de les realitats que cal afrontar.

Les associacions de veïns han deixat de ser una referència per moltes veïnes

Sembla evident que la realitat social dels barris i de la ciutat s'ha modificat en els darrers anys i sembla clar també que la majoria de les associacions de veïns no han sabut entendre i treure'n les conclusions i han deixat de ser un element de referència per moltes veïnes.

En un document recent, la CONFAC (Confederació d'associacions veïnals de Catalunya) explicava com concebien el paper de les associacions de veïnes: «*Les associacions veïnals són organitzacions sense ànim de lucre formades per ciutadans i ciutadanes que busquen solucions de qualitat als problemes col·lectius dels seus barris.*

Reivindiquen els seus drets sobre el benestar i la qualitat de vida, fent partícips al nombre més gran possible de gent i contribuint a l'autoorganització de la societat civil.

Els seus objectius prioritaris són, entre d'altres, la millora de la qualitat de vida; la defensa dels interessos col·lectius; el foment de les relacions de veïnatge; i la promoció de la memòria col·lectiva per dotar d'identitat els barris».

Més recentment un document de l'associació Som Santa Eulàlia afirmava coses com: «*Ens preocupa la falta d'habitatge públic i de lloguer al barri mentre creixen hotels i pisos turístics sense control i l'especulació urbanística ens ofega. Ens preocupa l'emergència climàtica que patim i necessitem verd i arbres a carrers i places i espais oberts a la comunitat, i residències públiques i millors CAP... i tantes coses que fan barri. Tot plegat no ho aconseguirà el treball d'un sol grup de veïnes i veïns, ni d'una sola entitat, ni una sola plataforma ciutadana...*».

En una recent entrevista, publicada en el digital L'Estaca, Julia Portal, presidenta de la AVIV de La Florida, explicava que: «*Al 2017 es va renovar la junta amb una clara aposta per reprendre el rol reivindicatiu de l'entitat; així, des de llavors, l'associació s'ha dedicat a repensar i reactivar el paper de les associacions veïnals, qüestionant el model de ciutat on vivim. Amb la nova mirada de l'Associació de veïns i veïnes, s'activen accions i espais col·lectius per fomentar la vida comunitària, com ara la Xarxa de suport veïnal. Aquesta xarxa neix arran de la pandèmia per fer front a l'emergència alimentària; és una via d'acció comunitària per garantir el dret a l'alimentació amb la transformació del model de banc d'aliments tradicional. Encara immersos en les dinàmiques que ha marcat la pandèmia global, tot allò que l'esclat d'aquesta va deixar al descobert continua pendent de revisar: serveis públics infradotats i col·lapsats, comunitats més empobrides i vulnerabilitzades i uns ecosistemes ambientals al límit*».

Un nou moviment veïnal és possible si s'és capaç d'assumir- la diversitat

Sembla clara l'orientació que es desprèn de tot plegat. Un nou moviment veïnal és possible si s'és capaç d'assumir la diversitat, si s'entén que les associacions veïnals poden fer un paper de coordinació de les diferents plataformes, entitats, associacions presents en els nostres barris, assumint com a pròpia la diversitat generacional, identitària i cultural que conformen la realitat social de la ciutat i dels seus barris. Caldrà doncs seguir caminant i reflexionant

Municipalizar el mercado municipal

Pedro Luna

Consultar las hemerotecas es algo que suelo hacer con gran interés y afición. Hacerlo equivale a un trabajo de campo necesario cuando queremos cotejar datos e informaciones. Por ejemplo, cuando me propusieron escribir un artículo sobre el proyecto La Florida 6.0 lo primero que hice fue indagar qué se había publicado sobre el tema. Y debo decir que, una vez más, las hemerotecas hablaban por sí solas.

Consultar las hemerotecas es algo que suelo hacer con gran interés y afición. Hacerlo equivale a un trabajo de campo necesario cuando queremos cotejar datos e informaciones. Por ejemplo, cuando me propusieron escribir un artículo sobre el proyecto La Florida 6.0 lo primero que hice fue indagar qué se había publicado sobre el tema. Y debo decir que, una vez más, las hemerotecas hablaban por sí solas.

Un titular de El Periódico de Catalunya del 31 de marzo de 2023 me llamó la atención. Decía así: «Marín presenta un '*spin-off*' del Mobile bendecido por Hoffman en un mercado de L'Hospitalet». El titular del diario hacía referencia a la decisión del Ayuntamiento de habilitar en la segunda planta del mercado municipal de La Florida en un taller de innovación y nuevas tecnologías. Un spin-off como decía el titular de El Periódico. Porque ya se sabe que a este tipo de proyectos hay que bautizarlos con anglicismos para que parezcan más modernos.

Un millonario de Míchigan decide lo que se hará en una instalación municipal de nuestro barrio

El caso es que del titular lo que más inquietó no fue la terminología, sino que un proyecto para el barrio de La Florida tuviese que estar bendecido por Hoffman. Obviamente se referían a John Hoffman, un empresario de Michigan (EEUU) conocido por ser el consejero delegado de GSMA, o lo que es lo mismo, la patronal de la industria del Móvil que organiza el *Mobile World Congress* y que se celebra cada año en nuestra ciudad. Pues bien, resulta que necesitamos la bendición de Jonh Hoffamn para la reforma de la segunda planta del mercado de la Florida. Un millonario de Míchigan es quien decide lo que se hará o dejará de hacer en una instalación municipal de nuestro barrio. No los vecinos y vecinas. Quien bendice y decide es Mr.Hoffman. Que por algo fue nombrado hijo predilecto de l'Hospitalet en 2022 en un *spin-off* de *Bienvenido, Mister Marshall*. Aquello sí que fue un *spin-off*, pero sin la genialidad de la película de Berlanga.

La Florida 6.0 no se ha consensuado en ningún momento con los vecinos y vecinas

Lo cierto es que el proyecto La Florida 6.0 no se ha consensuado en ningún momento con los vecinos y vecinas de La Florida, ni con su asociación vecinal. Más bien todo lo contrario, se han desoído todas las propuestas de la AViV (Asociación de Vecinas y Vecinos de La Florida) para con-

vertir la segunda planta del mercado en un espacio destinado a las entidades del barrio. Recordemos que la segunda planta del mercado tiene unas dimensiones de 1.900 m2 y que por lo tanto hay espacio suficiente para utilizarlo como equipamiento social para nuestros vecinos y vecinas. Pero desde el Ayuntamiento han preferido destinarlo a la pomposidad y la propaganda. Porque pomposo es el nombre de La Florida 6.0 en un barrio atravesado por la pobreza energética, la brecha tecnológica y las desigualdades sociales. Sólo hay que darse una vuelta por nuestras calles y observar como en las fachadas de las viviendas cuelgan verdaderas marañas de cableado de las compañías telefónicas. Esa realidad no casa demasiado con la imagen que se nos quiere vender del proyecto La Florida 6.0 de una urbe plenamente conectada y de un centro de transformación digital con su *fab lab* y sus zonas de *coworking* para jóvenes emprendedores. *¡Oh, yeah!*

No pedimos nada extraordinario

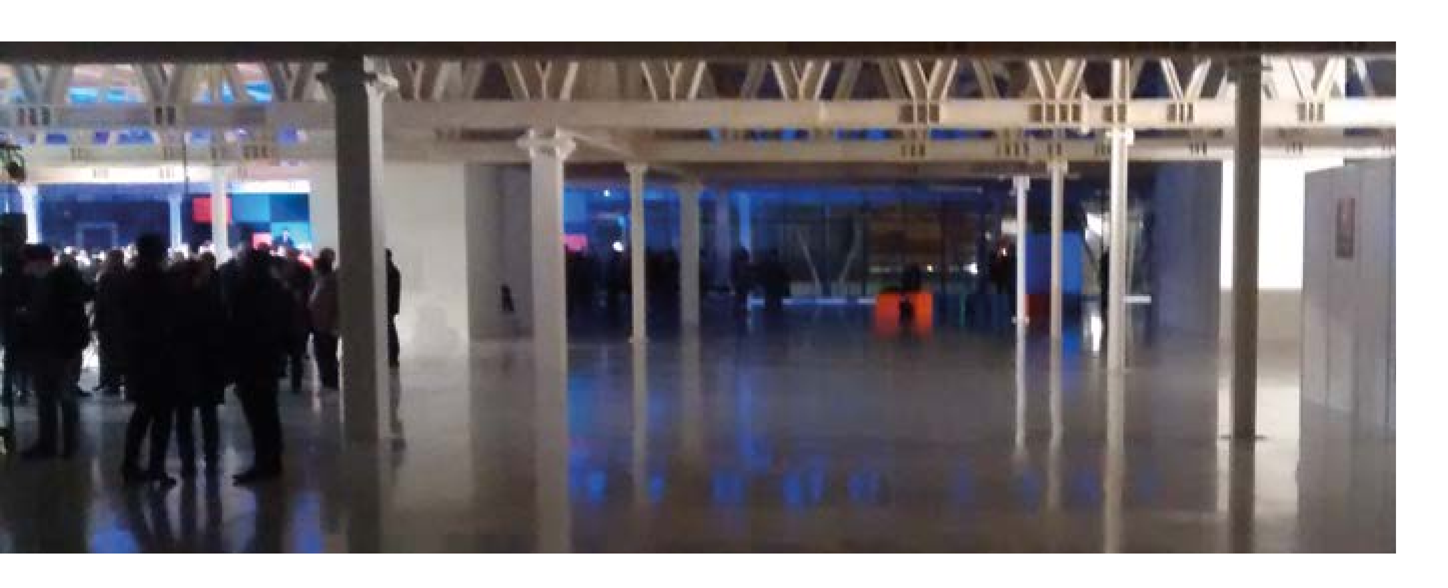
La sensación es que La Florida 6.0 no deja de ser una operación de maquillaje que desperdiciará la oportunidad de ofrecer un amplio espacio para las demandas colectivas y vecinales en un barrio necesitado de un tejido asociativo fuerte. No pedimos nada extraordinario. Sólo lo que cualquier gobierno municipal con un mínimo de sensibilidad social y comunitaria haría. Lo mismo que hizo, por ejemplo, el Ayuntamiento de Barcelona en 2022 cuando cedió un espacio del Mercat de Sant Antoni a las entidades del barrio tras atender las peticiones y reivindicaciones del vecindario. Desde entonces, el espacio está gestionado por la *Assemblea de Joves de Sant Antoni* y gracias a ello el barrio dispone de salas de ensayo de música y de espacios para el trabajo comunitario. Sin embargo, en La Florida decidía Mr. Hoffman, ese millonario de Michigan al que jamás vimos en el mercadillo de Los Pajaritos, paseando por Los Bloques o jugando al fútbol en el *Campo del Sepu*.

Cabe decir que la segunda planta del mercado no sólo albergará el proyecto La Florida. A la Oficina de Atención Ciudadana se le sumará la sede de la concejalía de los Distritos IV y V, así como una pequeña sala polivalente para actos y conferencias. Más de lo mismo en la política del ombliguismo y de la propaganda de postal moderna en un barrio tan falto de espacios y locales para las entidades. En un barrio que aún espera la ansiada apertura del segundo ambulatorio, que ve como la biblioteca municipal se ha quedado pequeña y en el que la propia Asociación de Vecinos y Vecinas carece de un local propio, la reforma de la segunda planta del mercado no hace sino ahondar en la problemática de la falta de espacios. El proyecto La Florida 6.0 no sólo no soluciona tal déficit, sino que lo agrava porque supone una gran oportunidad perdida.

La alcaldesa se comprometió a abrir un proceso de consulta con los vecinos y vecinas sobre la remodelación del mercado

La otra gran deficiencia de La Florida 6.0 es que se ha hecho sin el más mínimo proceso participativo con los vecinos y vecinas. De poco sirve consultar a quienes viven en Los Bloques de qué colores quieren que se les pinte las fachadas si después en cuestiones estratégicas como la de la segunda planta del mercado no se les consulta. En este sentido, no estaría de más recordar que en una ya lejana reunión que mantuvimos la Asociación de Vecinos y Vecinas de La Florida (AViV) con la alcaldesa Núria Marín en marzo de 2019, la alcaldesa se comprometió a abrir un proceso de consulta con los vecinos y vecinas de La Florida respecto a la remodelación del mercado municipal. Obviamente no fue así, y de nuevo el equipo de gobierno del ayuntamiento de la ciudad ha vuelto a decidir sobre nuestros espacios públicos guiado por intereses ajenos a los del barrio. Mandan el márquetin, el postureo y la propaganda institucional.

Podríamos decir que ya no sólo se trata de luchar por municipalizar aquello que aun siendo servicios esenciales como el agua o la red eléctrica están en manos privadas. Habrá que luchar también por municipalizar aquello que está en manos públicas, pero acaba gestionándose a espaldas de la ciudadanía. No olvidemos que el barrio no es de Mr. Hoffman sino de nuestras vecinas que son quienes lo cuidan y nos cuidan.

L'Hospitalet amb el poble palestí

Comitè de solidaritat de l'Hospitalet amb el poble palestí

Des del passat 7 d'octubre la situació a Palestina ha ocupat l'atenció mundial, per la seva gravetat i per les conseqüències que pot tenir en la dinàmica política i en l'avanç o el retrocés dels drets humans arreu del món. Però no hem d'oblidar que aquest projecte sionista va començar fa més de 100 anys i no el 7 d'octubre.

El dia 15 de maig s'han complert 76 anys de la Nakba a Palestina, perpetrada pel projecte sionista d'apartheid en la creació de l'estat d'Israel, expulsant i massacrant la població indígena palestina. Mentrestant, a Gaza continua el genocidi des de fa 8 mesos. A Europa i arreu del món durant la setmana del 13 al 19 de maig s'han fet milers d'actes públics, manifestacions massives, performances i actes de denúncia, donant suport a Gaza i Cisjordània així com a la diàspora palestina arreu del món, suports que cada dia que passa van en augment.

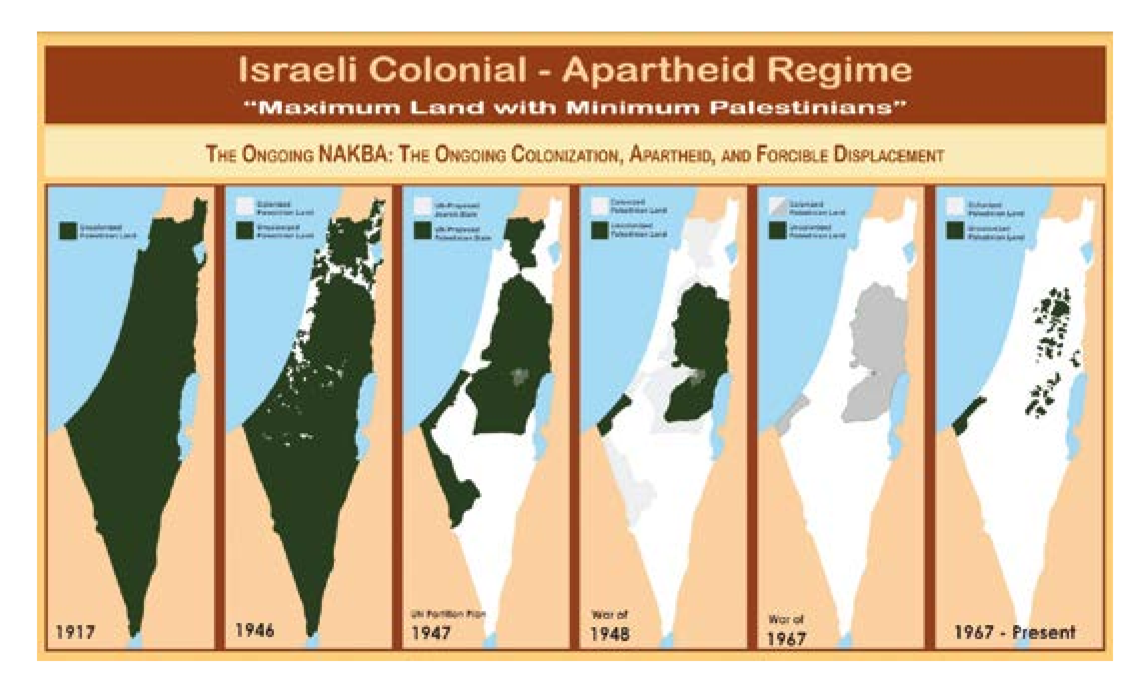
Què és la Nakba?

Nakba és un terme àrab (àrab: النكبة, an-Nakba) que significa 'catàstrofe' o 'desastre', i s'utilitza per designar l'èxode del poble palestí. Segons l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats Palestins (UNRWA) són refugiats palestins les «persones que vivien sota el Mandat Britànic de Palestina entre juny de 1946 i maig de 1948 i que van perdre les seves cases i mitjans de vida a conseqüència de la Guerra arabo-israeliana de 1948».

El dia de la Nakba es commemora l'inici de l'èxode del poble palestí

La Nakba de 1948 marca un capítol greu de la història: es calcula que van ser expulsades de les seves llars unes 750.000 persones que pensaven que aviat tornarien, i van ser arrasats de 400 a 600 pobles palestins, en el marc d'una campanya sistemàtica orquestrada per milícies sionistes i més tard per l'exèrcit israelià. El dia de la Nakba és el dia en el qual els palestins commemoren l'inici de l'èxode –la creació de l'estat d'Israel–. Se celebra el 15 de maig i és la data commemorativa més important del calendari palestí, tant a Palestina com a la diàspora.

Aquells fets tràgics no van suposar només un mo-

Font: BADIL - Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights.

ment puntual de desplaçament, sinó també l'inici de dècades d'opressió i de negació de drets. Des d'aleshores, el poble palestí ha experimentat l'atrinxerament del règim israelià de colonialisme d'assentament, apartheid i ocupació militar de la seva terra, que continua fins als nostres dies. En commemorar la Nakba, es reitera l'esperit inflexible del poble palestí en la seva lluita legítima per la llibertat, el retorn, la justícia i l'autodeterminació, especialment en un moment com aquest, quan està experimentant un genocidi en directe.

A partir del 7 d'octubre...

El genocidi d'Israel contra 2,3 milions de palestins a l'ocupada, assetjada i massificada Franja de Gaza exposa una realitat esgarrifosa, amb xifres en augment constant que ja sumen més de 36.000 palestins i palestines assassinades i més de 81.000 ferides des de l'octubre de 2023. Malgrat les proves aclaparadores de les massacres i atrocitats comeses per Israel, malgrat la decisió del Tribunal Internacional de l'ONU, segons el qual Israel està cometent de manera plausible un genocidi, els responsables de la Unió Europea han incomplert constantment la seva obligació d'acord al dret internacional i, en particular, d'acord a la Convenció contra el genocidi. La gran majoria ha continuat proporcionant les armes i la cobertura diplomàtica a Israel, cosa que els fa còmplices del genocidi en marxa perpetrat pel govern de Netanyahu, en contra dels mateixos principis de justícia i de drets humans que la UE diu defensar.

Després de mesos d'un genocidi implacable, l'estratègia israeliana ha estat clara: és una oportunitat d'or per expulsar per la força tants palestins i palestines de Gaza com pugui, la majoria de les quals ja eren refugiades de la Nakba de 1948 i que ja feia gairebé vint anys que patien un bloqueig total. Els mètodes emprats són tant directes com indirectes, i van des de l'agressió militar oberta fins al setge i la destrucció sistemàtica d'infraestructures essencials per a la vida: subministraments d'aigua, electricitat, hospitals, escoles, universitats, conreus, granges i llars, amb l'objectiu de fer l'existència insostenible. Les organitzacions humanitàries han condemnat l'ús per part d'Israel de la fam com a arma de guerra contra el poble palestí. Aquesta eliminació calculada de tot el que és necessari per a la vida és una estratègia brutal destinada a causar un dany irreparable i crear un entorn coercitiu per tal que els palestins abandonin les seves terres, com va passar amb la neteja ètnica durant la Nakba de 1948.

La violència i terror sistemàtics són un intent calculat d'esborrar la cultura, la societat i la mateixa existència palestines

A més del genocidi a Gaza, ara assistim a un augment de la violència colonial a la Cisjordània ocupada. Amb incursions militars agressives a ciutats, pobles i camps de refugiats, campanyes de detencions massives, intimidació, tàctiques de tortura intensificades contra presoners i ostatges palestins, bloquejos asfixiants i l'escalada de violència perpetrada per colons armats contra els palestins amb la complicitat de l'exèrcit, un augment dels assassinats i de terres i habitatges cremats. Aquest continu de brutalitat, que abasta des del genocidi de Gaza fins la intensificació de l'opressió a Cisjordània, és un clar reflex del llegat perdurable del projecte de colonització sionista. Aquesta violència i terror sistemàtics no són només un atac: suposen un intent calculat d'esborrar la cultura, la societat i la mateixa existència palestines.

La resposta de les poblacions: No és una guerra, és un genocidi!

Tot fa pensar que l'objectiu del govern israelià és aniquilar la població palestina i ocupar Gaza

Mentre la majoria de governs occidentals, i en especial de la Unió Europea, es van posicionar des de l'inici en el suport al govern d'Israel, va sorgir arreu del món una onada de denúncia de la violència sistemàtica cap a la població palestina que sobrepassava tots els protocols de drets humans i que va anar cobrant el caràcter d'un autèntic genocidi. Perquè tal com s'ha cridat incansablement «No és una guerra, és un genocidi». És un genocidi quan s'ataca sistemàticament escoles, hospitals, ambulàncies, universitats, esglésies i mesquites que s'utilitzen de refugi, mitjans de comunicació, barris sencers i es destrueixen les infraestructures bàsiques per a la vida; quan es dispara directament a persones indefenses, especialment nens i nenes, dones embarassades, personal mèdic, periodistes; quan s'impedeix l'arribada de l'ajuda humanitària urgent; quan augmenta el nombre de persones detingudes i empresonades (moltes menors d'edat) sense cap dret a la defensa; quan s'impedeix la sortida de la població atrapada i sense mitjans per sobreviure... Tot fa pensar que l'objectiu del govern israelià és l'aniquilació de la població palestina i l'ocupació de tota la franja de Gaza.

L'Hospitalet amb el poble palestí

El *Comitè de solidaritat de l'Hospitalet amb el poble palestí* va sorgir com a iniciativa després d'una convocatòria general de concentracions davant dels ajuntaments. A la plaça de l'Ajuntament de l'Hospitalet ens vam trobar un bon grup de veïns i veïnes indignades amb l'ofensiva contra la població palestina de la franja de Gaza. Des de la primera reunió a mitjans d'octubre ens hem organitzat per fer xerrades i cine-fòrums per explicar l'origen de la situació palestina, actes de denúncia al carrer i difusió a diferents indrets de la ciutat, a més de participar en les mobilitzacions generals que s'han impulsat des de la comunitat palestina de Catalunya i les xarxes de suport que s'han anat creant.

Hem comptat amb el suport de diversos col·lectius de la ciutat que ens han cedit l'espai per a les reunions quinzenals del comitè i per a les xerrades i activitats que hem posat en marxa.

El Comitè el formem veïns i veïnes que participem de diferents organitzacions o que simplement estem indignades

El Comitè el formem gent diversa, com diversa és la nostra societat, veïns i veïnes que participem de diferents organitzacions o que simplement som persones indignades amb l'onada de terror i massacre que assola una terra i un poble que ja acumulen una història d'ocupació. En definitiva, som veïns i veïnes que ens neguem a tolerar amb el nostre silenci la complicitat dels grans poders econòmics amb un estat genocida. Som persones com tu!

Et convidem a seguir les nostres convocatòries i a participar del nostre comitè. Posa't en contacte amb nosaltres i assisteix a la propera reunió. T'esperem!

Contacte

lhospitaletambpalestina@gmail.com

lhambpalestina

l'Hospitalet amb Palestina

LHambPalestina

Ghada Miqdad

Palestina desde l'Hospitalet

Mercè Duch

Ghada vive pendiente de las noticias y del teléfono mientras intenta llevar la vida normal de una vecina de Hospitalet con dos hijos menores. Quedamos en una heladería para hablar de violencia, de masacre, de dolor... rodeadas de niños y niñas que meriendan, juegan y reclaman atención de sus mayores. Por un rato acompaño a Ghada en ese permanente fluir entre dos realidades en el que vive desde el 7 de octubre.

Ghada, ¿de qué parte de Palestina eres?

Soy de Gaza y siempre viví en Gaza con mi familia hasta hace unos ocho años que vine a l'Hospitalet con mi marido.

Bueno, digo que nací en Gaza, pero en realidad mi madre estaba embarazada de mí cuando fue a visitar a mi hermano mayor. Él estaba en la cárcel, en Cisjordania, y para verlo necesitaba visitar a un abogado en Jordania para obtener un documento. Se puso de parto en el viaje y yo nací en una pequeña clínica en la frontera de Jordania, pero ahí se negaron a inscribirme, así que mi madre me registró en Gaza. Por eso, en los documentos consta que nací ahí.

¿Puedo preguntarte por qué estaba tu hermano en la cárcel?

Le acusaron de tirar piedras a unos colonos israelíes. Sin embargo, mi madre siempre ha dicho que era una acusación falsa, porque él –que sólo tenía dieciséis años– estaba en su casa en el momento del incidente.

¿Puedes contarnos un poco de tu historia familiar?

Mis padres son palestinos. Mi padre tenía tres años cuando sucedió la Nakba en 1948. Mis abuelos vivían en un pueblo llamado Hamama ("paloma" en castellano). Mi abuelo y un tío estaban en la resistencia y murieron al pisar una bomba israelí. Mi abuela tuvo que huir, caminando durante cuatro días, atravesando Palestina hasta llegar a Gaza, cargando parte de los restos de su marido y con sus siete hijos, el mayor tenía trece años y el menor, que era mi padre, tenía tres.

Al principio pasaron tanta hambre que llegaron a remover las heces de animales en busca de granos comestibles. Mi tío mayor empezó a pescar para alimentar a la familia y vender lo que sobraba. Luego compró una tela y montó un puesto para vender el pescado. Más adelante, mi abuela compró dos palomas y así empezó también a vender huevos, animales pequeños, etc. Y empezaron a construir una casa de barro de una sola habitación. Mi tío trabajó muy duro, entró a trabajar en un barco de pesca. Y mi abuela siguió ampliando su tienda. Consiguieron enviar a mi padre y a un tío mío a estudiar a Egipto. Mi padre estudió hasta la secundaria, pero en vez de seguir en la universidad, prefirió volver a Gaza para trabajar con mi tío.

Con el esfuerzo de toda la familia al final consiguieron comprar un terreno y construyeron una casa con sus propias manos. Hace solo veinte años que mi familia construyó una casa moderna, una casa grande de siete plantas para vivir todos juntos: mi abuela, mis padres, mis hermanos y hermanas –somos catorce, siete hombres y siete mujeres–. Hasta los quince años, yo viví en la casa de barro.

En Gaza tenemos cada dos años una guerra y nunca estás segura de que vayas a sobrevivir

¿Cómo era tu vida en Gaza?

Bueno, era difícil. Yo estudié siempre en Gaza. Estudié Informática en la universidad, con muy buenas notas. Después del máster, yo quería viajar a Cuba para continuar estudiando, pero no me lo permitieron. Empecé a trabajar en la asociación Al Amal (que atendía a niñas y niños huérfanos). También trabajé como profesora en la Universidad Abierta Al-Quds, pero ahora Israel ha destruido esta y todas las universidades de Gaza. Yo vivía con mi familia en el campo y allí no todas las mujeres habían tenido educación, no todas sabían leer y escribir. Con mi hermano, que es profesor, hicimos una asociación para ayudar a los niños y niñas a estudiar. Como nuestra casa era muy grande hacíamos las clases ahí. También mi madre ayudaba. Yo compraba comida y mi madre cocinaba no solo para la familia sino para otras personas que no tenían para comer.

La vida era difícil y peligrosa, porque mi casa estaba cerca del mar y te podían disparar desde los barcos israelíes. En Gaza tenemos cada dos años una guerra y nunca estás segura de que vayas a sobrevivir. Siempre vives con la amenaza de recibir un disparo.

Mi hermano mayor, por ejemplo, estuvo en la cárcel tres años y al salir le pegaron tan fuerte en la cabeza que perdió la vista. Como la atención médica era muy precaria, intenté viajar con él a Turquía para buscar una

solución, pero no nos permitieron viajar.

Yo viví en Gaza hasta los veintiséis años. Era muy peligroso porque también estuve trabajando con la asociación internacional ISM como traductora de inglés e iba con ellos hasta la frontera, y a menudo nos disparaban.

En 2016 conocí a un chico español, que estaba en Gaza como cooperante, estuve trabajando de traductora con él. Nos casamos en Gaza y tardamos un año en conseguir mi visado para viajar a España. Mis hijos ya han nacido aquí.

¿Has viajado alguna vez a Gaza desde entonces?

No, ya antes del 7 de octubre tenía mucho miedo de viajar, porque cuando sales de Gaza te encuentras cada veinte minutos un check point, un control. Te miran todo, te piden el pasaporte, te lo pueden quitar... Cuando salimos de Palestina para viajar a España estuvimos tres días de camino desde Gaza hasta Egipto para tomar el avión, con peligro constante. Además, yo no quería viajar porque no quería que mis hijos vivieran lo que yo viví.

¿Y desde el 7 de octubre? ¿Qué ha pasado con tu familia?

Desde el 7 de octubre han muerto o desaparecido sesenta y dos personas de mi amplia familia. La casa grande, de siete plantas, donde vivía toda la familia, ha sido destruida. Una hermana perdió a un hijo. Tiene un hijo muerto y el otro está en la cárcel. Un tío mío murió él y toda su familia, catorce personas. De otra tía, también murieron treinta y dos personas en un día, todos, marido, hijos, nietos, todos...

Cuando bombardearon su casa, mi hermana estaba con su familia dentro. Una sobrina de ocho años perdió la visión de un ojo. Mi hermana perdió medio pie.

Un hermano fue a ayudar a mi tío cuando bombardearon su casa y un dron le disparó a la cabeza; sobrevivió pero tiene media cara desfigurada. Otra hermana, cuando incendiaron su casa, perdió la visión de los dos ojos. Y la mujer de un hermano recibió un disparo en la pierna y no hubo otra opción que amputársela.

¿Siguen en Gaza o se han movido hacia el sur?

Toda mi familia sigue en Gaza. Para intentar cruzar la frontera de Egipto se necesitan 7.000 $ como mínimo por persona y no los tienen.

Algunos intentaron ir al sur como se recomendaba, pero fue un fracaso. Una hermana perdió la vista, otro perdió un dedo... No era una solución. Ahora la familia, lo que queda de ella, unas treinta y cinco personas, vive en una jaima en Gaza. Mi padre me contó que les cayó algo sobre la jaima, pensaban que eran piedras. Pero eran proyectiles que por suerte no llegaron a explotar.

Ahora mismo tengo tres hermanos con heridas muy graves, pero sin ningún acceso a la atención médica.

He llegado a estar un mes sin saber nada de mi familia. No hay teléfono, no hay internet. Siempre estoy pensando en mi familia.

¿Cómo vives esta situación tan dolorosa a la distancia?

Es muy duro. He llegado a estar un mes sin saber nada de mi familia. No hay teléfono, no hay internet. Siempre estoy pensando en mi familia. Por ejemplo, veo las noticias, dicen «bomba en...» y todo es cerca de donde está mi familia.

Antes del 7 de octubre yo hablaba dos veces al día con ellos. Ahora solo puedo contactar cada dos semanas. Mi hermana envía un mensaje cada dos semanas explicando la situación. Por ejemplo, cuando bombardearon la casa de mi tío, en las noticias dijeron «han muerto trece personas» y yo reconocí el lugar en las imágenes de la televisión. Es muy duro.

También estoy sufriendo mucho porque tengo a los niños en casa y no puedo ver las noticias hasta que se han ido a dormir, porque no quiero que vean las imágenes. Saben que hay una guerra, que la familia está ahí, pero no quiero que lo vean, no quiero que sientan tanto dolor.

¿Tienes gente amiga aquí? ¿Te sientes apoyada?

Sí. Tengo amistades catalanas y el tema central de conversación siempre es la situación en Palestina. A veces me gustaría poder hablar de otras cosas, pero no puedo. ¡Mi familia está ahí! No es fácil.

¿Crees que si fuera posible toda tu familia abandonaría Gaza?

Tal vez algunos marcharían, pero otros elegirían quedarse porque esa es su tierra.

¿Qué solución política propones?

Hay que empezar por parar la guerra, dejar que entre la ayuda humanitaria, atender a las personas. Eso es lo primero.

Yo no creo en la idea de dos países. Ahí no puede funcionar. Israel seguiría atacando y ocupando. La verdad es que creo que Israel no parará hasta expulsar a todos los palestinos.

Es muy importante que continúe la movilización de las poblaciones contra el genocidio

¿Qué opinas de las movilizaciones de apoyo a Palestina que está habiendo en todo el mundo?

Me gusta mucho que la gente se esté manifestando por Palestina. Los gobiernos apoyan a Israel y no hacen nada para solucionar el problema, pero la gente está manifestándose en todas partes y ojalá siga haciéndolo. Es muy importante que continúe la movilización de las poblaciones contra el genocidio.

¿Qué les dirías a tus vecinas y vecinos de l'Hospitalet?

Les pediría que se sumen al comité de solidaridad con Palestina, que no crean que su apoyo es inútil.

El criquet, un esport que uneix

El criquet ha arribat als barris de l'Hospitalet. I ho ha fet trencant barreres culturals i de gènere

L'Hospitalet Cricket Club, els orígens

Els orígens de L'Hospitalet Cricket Club es remunten al 8 de març del 2009, quan una assemblea formada per ciutadans d'origen indi va constituir-se en entitat esportiva amb seu al carrer Holanda, al barri hospitalenc de la Torrassa. En els seus inicis, el club es va formar simplement com a entitat de lleure, sense tenir com a objectiu la participació en competicions. El 1975 un grup de jugadors indis i britànics havia fundat el Madrid Cricket Club, i el 1982 es va formar un equip a Barcelona. El 1986 es va fundar l'Asociación Española de Cricket (AEC) a Màlaga, per coordinar aquest esport a l'estat espanyol. Tot i aquests antecedents, la tasca de promoure el criquet a l'Hospitalet no era gens fàcil. Aquest encara era –i és– un esport molt desconegut aquí. A tot això, cal afegir-hi les circumstàncies personals que van fer que molts membres fundadors de L'Hospitalet Cricket Club

Text: Jordi Ballart, President de L'Hospitalet Cricket Club | Fotos: Alba G. Mora

tornessin a l'Índia. I a partir d'aquí comença una llarga travessia en el desert, fins arribar a l'any 2023.

El treball als instituts

Mentrestant, a partir del 2011 en l'àmbit educatiu començaven a passar coses. Des del Centre de Normalització Lingüística de l'Hospitalet (CNL), on treballo, vaig iniciar un projecte d'aprenentatge del català a través del criquet, adreçat a famílies pakistaneses. Jo havia viscut uns anys a Anglaterra, on em vaig familiaritzar amb aquest esport. Paral·lelament, el CNL i el centre de terminologia TERMCAT van elaborar un vocabulari oficial del criquet en català, fins aleshores inexistent.

Aquesta activitat va evolucionar cap a un projecte d'Aprenentatge Servei a diversos instituts de la ciutat. Al projecte hi participen el CNL, el Servei de Mediació Comunitària i l'entitat JIS. Aquí fem una formació als alumnes participants i personal del centre, un aprenentatge que després els estudiants apliquen ensenyant a jugar a criquet als companys que no en saben. La majoria d'alumnes participants són d'origen indi i pakistanès, que veuen com el projecte dona visibilitat a un element esportiu i cultural molt important per a ells. En molts casos, els seus pares havien jugat a criquet o són aficionats a aquest esport. I cada any el projecte acaba amb uns partits amistosos entre els instituts al camp de beisbol de l'Hospitalet. El nom del projecte, *El criquet uneix*, respon precisament a l'objectiu de crear vincles entre aquests joves.

La nova etapa de L'Hospitalet Cricket Club

I arribem a la primavera del 2023. La Federació Catalana, interessada en el projecte, contacta amb l'Institut Rubió i Ors i li ofereix crear dos equips per començar a entrenar a Montjuïc. La referent de l'institut, Sandra Alarcón, veient l'interès que el projecte generava entre els seus alumnes any rere any, em va comunicar la idea de reprendre L'Hospitalet Cricket Club, que havia quedat en via morta. Caldria crear una nova junta i reformar els estatuts. Gràcies a l'empenta de la Sandra, la idea es va materialitzar i l'agost de 2023 es va constituir la nova junta, formada per Sandra Alarcón, Aseq Arman Nadim –de la Federació Catalana de Criquet–, Gurpreet Singh –exalumne de l'Institut Rubió i Ors– i per mi mateix.

L'equip va començar a entrenar a l'Hospitalet el passat 15 d'abril

La nova aventura no ha estat exempta d'obstacles, sobretot burocràtics. Tota la paperassa de gestió administrativa i obertura d'un compte bancari ha estat un camí llarg i en ocasions desesperant. Això va endarrerir els tràmits per sol·licitar a la Regidoria d'Esports la cessió del Camp Municipal de Beisbol per poder entrenar-hi. Els nostres equips han hagut de passar més de mig any desplaçant-se a Montjuïc per entrenar al seu camp de beisbol els dissabtes a la tarda. En alguna ocasió trobaven el terreny de joc ocupat i havien de jugar en un aparcament. Finalment es va arribar a un acord amb la Regidoria i l'Hèrcules, l'equip de beisbol de la ciutat amb qui compartim el camp, i el passat 15 d'abril van començar els entrenaments a l'Hospitalet. Això ha facilitat els desplaçaments dels jugadors i jugadores del nostre equip i ens ha permès vincular el club a la nostra ciutat.

L'Hospitalet Cricket Club compta amb dos equips: el femení i el masculí, amb una vintena de membres cadascun

Negociacions amb diversos patrocinadors, i campanya de captació de socis

L'Hospitalet Cricket Club compta amb dos equips: el femení i el masculí, amb una vintena de membres cadascun. La majoria són d'origen indi i pakistanès, però també hi ha jugadores de països llatinoamericans. El gruix d'esportistes prové de l'Institut Rubió i Ors, però darrerament s'estan inscrivint nois i noies d'altres instituts. Som un club que s'ha format als barris de l'Hospitalet i ens falten molts recursos: bats, guants, equipaments, una caixa per desar el material... Hi ha molts jugadors en una situació econòmica vulnerable, que ni tan sols poden permetre's comprar una samarreta i pantalons de xandall per venir a entrenar. Actualment estem en negociacions amb diversos patrocinadors que donen suport a l'esport de base, i estem fent campanya de captació de socis.

Com tots els inicis, el camí no és fàcil, però la il·lusió d'aquests nois i noies per jugar a aquest esport ho compensa

El següent pas: la participació de l'equip femení a la Lliga Catalana

Com tots els inicis, el camí no és fàcil, però la il·lusió d'aquests nois i noies per jugar a aquest esport, encara minoritari, ho compensa. El següent pas en aquesta etapa de creixement és molt il·lusionant: la participació del nostre equip femení a la Lliga Catalana, que tindrà lloc a les properes setmanes. Una fita molt adient per a un club que va néixer en una data assenyalada: el 8 de març, Dia Internacional de la Dona.

Jóvenes, antirracistas y afrofeministas

AMRA

AMRA son las siglas de Asociación de Mujeres Racializadas y/o Afrodescendientes, con sede en el barrio La Florida de l'Hospitalet de Llobregat. Es una organización juvenil antirracista y afrofeminista con el objetivo de ser un lugar seguro de concienciación.

La mayoría de las personas que formamos AMRA hemos nacido, crecido y/o hecho vida social en l'Hospitalet, y por esa razón hemos podido observar todas las problemáticas que se viven diariamente.

La idea surgió de un grupo de amigas de l'Hospitalet, que tenían la necesidad de autoorganizarse, en el contexto de politización que se encontraba la ciudad y en otros territorios de Barcelona. Observamos como la gran diversidad (étnica) que existe en las calles de la ciudad, se veía reflejada siempre en los mismos espacios, y que no existe –o es mínima– esa representación en los espacios de decisión, entre otros. Con tal de poder dar voz, seguimos una línea para que nuestro espacio sea mixto e intergeneracional regentado por mujeres afrodescendientes y/o racializadas que representen su propia lucha.

Un espacio para dar visibilidad a la construcción de la identidad afrodescendiente

Con AMRA queremos crear un espacio para poder promover el activismo de forma comunitaria, sensibilizar e informar sobre el antirracismo y feminismo decolonial, y dar visibilidad a la construcción de la identidad afrodescendiente. Organizando y participando en acciones en las que somos conscientes, que son vivencias que también atraviesan a otros individuos fuera del barrio de la Florida, en l'Hospitalet.

Lo que detectamos actualmente en la zona es que coexisten culturas muy diversas, lo cual da una oportunidad a poder crear una unión entre personas de diferentes orígenes que intentamos convivir de la mejor forma e intentamos superar todas aquellas dificultades que tenemos en el camino.

El racismo causa situaciones que atraviesan a la mayoría de la población, como no tener tiempo para el cuidado

El racismo causa situaciones que atraviesan a la mayoría de la población, como no tener tiempo para el autocuidado (ni de la gente que nos rodea) ya que estamos constantemente sobreviviendo, a causa de carencias a nivel de recursos y de oportunidades. Esto se aliena a situaciones que enfrentamos por culpa del racismo estructural e institucional sistemático. Proceder de barrios en específico de l'Hospitalet es un hándicap dado que los habitantes de estos están exageradamente criminalizados, llenos de prejuicios, con barreras económicas por la falta de oportunidades laborales conjuntamente con limitaciones para acceder a un trabajo digno.

Esto implica una de las grandes problemáticas que es la casi restricción al acceso a la vivienda siendo este un derecho básico para todo ser humano y por consecuencia, el racismo inmobiliario existente.

Desde la entidad estamos planeando diferentes acciones con tal de poder hacer incidencia en la ciudad y alrededores que tengan la misma casuística, teniendo en cuenta que consideramos nuestra misión como algo interseccional. Por ende, creemos que es crucial estar involucradas en diferentes áreas, para tener un mayor nivel de conciencia sobre la realidad que nos concierne.

Una de las acciones que estamos ejecutando es a través de talleres. Actualmente estamos trabajando en talleres de danza afro con sus diferentes sub estilos, con tal de dar a conocer la cultura y las peculiaridades de cada país de las cuales son originarias, como por ejemplo: *Coupé decalé* (Costa de Marfil), *Amapiano* (Sudáfrica) y *Ndombolo*, (R.D. del Congo).

Otra de las acciones que estamos tomando es a través de debates que organizamos conjuntamente con otras entidades del barrio, de temas que nos atraviesan, como la discriminación racial, en los cuales toda persona puede participar. Esto no solo nos permite sensibilizar y tener otros puntos de vista encima de la mesa, sino también poder unir fuerzas con otras entidades que comparten los mismos valores, con el fin de trabajar de manera conjunta y así ampliar la red de soporte.

Somos conocedoras de la importancia de los espacios de decisión. Por esta razón, en estos momentos estamos trabajando para formar parte de los espacios de decisión del municipio. Con nuestra presencia, tenemos el objetivo de que la visión y participación en estos lugares sea holística e integral. De esta manera, podemos garantizar que las resoluciones que se tomen en estos espacios, y nos pueda afectar directa o indirectamente, vayan a ser inclusivas.

Dar luz a lo que no se ve es nuestra finalidad, y con ello, poder acompañar siempre que se pueda y ser acompañadas.

Keras Buti a la Florida

Lèlia Becana
Fotos: Fátima Zohra Belhani

És dijous a la tarda a Pomezia i arriben les cistelles de Keras Buti. Sorpresa i exaltació per la bona pinta que fan, són verdures acabades de collir, encara amb terra i humides, potser algun cargolet surfejant per l'enciam. És com si un trosset d'hort hagués aterrat a la Florida, tan saturada de ciment es miri per on es miri.

Ara, a l'hivern, arriben enciams gustosos, totes les cols possibles, arrissades, llises i en fulla, remolatxes amb fulles comestibles, romanescos que semblen esculpits, moniatos i carbasses de carn ferma. Tota la gamma de verds, liles i taronges en una cistella, aquests són els productes de la temporada hivernal.

Però també descobrim aliments que no hem vist mai al supermercat, amb noms sortits de series infantils: colrave, fonoll, xirivia, api rave. Aquí és quan esmolem la memòria i compartim records d'àvies i mares traginant a la cuina i al camp. «Al meu país es diu daikon, és allargat i en fem sopa». «En quítxua li diem chik asa i el mengem a la brasa». «A casa de la padrina el caldo es feia sempre amb nap i xirivia, pensava que això ja no existia!».

I és que aquesta és una altra, els aliments no desapareixen com ho van fer els dinosaures, sinó que la lògica mercantilista està fent la feina dels agricultors i agricultores i decideix què s'ha de plantar, potenciant els cultius extensius que no cuiden ni regeneren la terra. A Keras Buti treballem posant les necessitats de les persones i la vida al centre: les de les consumidores, les de la pagesia, les del planeta.

Keras Buti és una cooperativa que abasteix d'hortalisses i verdures les sòcies, distribuïdes a diferents nodes de la ciutat: Bellvitge, La Florida, Collblanc-Torrassa i també a La Marina de Barcelona. Tenim hort a Les Cabasses, al Parc Agrari del Baix Llobregat. Cada quinze dies en Kone o en Jonas ens porten les cistelles fins al node de Bellvitge, allà les completem amb productes extres com llegums, làctics, fruites. El repartiment a cada punt de la ciutat el fa Lhenbici, una associació de ciclologística que pedala per reduir els fums i fer de la ciutat un lloc respirable.

Les cistelles de La Florida arriben a Pomezia i som les sòcies les que ens organitzem per compartir una estona i repassar receptes d'arreu. També repartim les cistelles solidàries a famílies que no passen per un bon moment o que estan escanyades per una Llei d'estrangeria inhumana. D'aquests moments es creen vincles que creen xarxa per ajudar-nos en molts altres temes, com l'Escoleta Jurídica dels dilluns a l'Ana Díaz Rico.

Comercio de barrio

Norma Véliz Torresano
–Mujeres Unidas Entre Tierras–

La Florida tiene cientos de comercios que le dan vidilla al barrio. Colores, sabores, aromas diversos nos alimentan los sentidos.

Desde los locales de toda la vida hasta los de reciente apertura, todos hacen que *La Flori* sea un motor económico para la ciudad, generando empleo y consumo.

En la Comunalidad urbana La Florida s'aveïna nos hemos propuesto dar a conocer el valor que aporta el comercio local tanto a la economía como a la vida social.

Todos los comerciantes, sean autóctonos o migrantes, conocen a su clientela. Ese es el valor añadido: tratar especialmente a cada persona, saber cuáles son sus gustos y preferencias, cómo le gusta el café por ejemplo, a qué hora llega cada vecina con la lista de la compra o cómo está la familia. En las grandes superficies no se recibe ese trato, no se toma en cuenta a la persona que se tiene delante ni tampoco cómo se obtiene el producto.

Por eso apostamos por un comercio local que tiene valores e identidad. Además, todos son ejemplo de la resistencia y la lucha en medio de situaciones complejas, algunos durante décadas. Negocios que han logrado sobrevivir a los cambios de gustos y preferencias; a las crisis económicas, a la pandemia, a la falta de relevo generacional y otros.

Os presentamos una primera serie de comercios con alma del barrio.

BAR ZARAGOZANO

Un bar de barrio tradicional propio de la cultura mediterránea que sigue abierto gracias al relevo migrante. Una familia de origen chino lo salvó del cierre hace ya más de diez años. Desde entonces, está regentado por Lee y su mujer Belén.

Tapas de todo tipo, bocadillos y platos combinados

Belén y Lee han decidido continuar con la cultura mediterránea que conserva el bar y seguir sirviendo los platos rápidos típicos de la tierra. Su carta se basa en comida rápida española: tapas de todo tipo desde embutidos hasta fritadas como croquetas, bocadillos tanto fríos como calientes y platos combinados.

El bar de barrio de toda la vida que nos permite tener un oasis de descanso entre el frenesí del día a día de Florida, un lugar de encuentro entre vecinxs y amigxs.

Av. Catalunya 131

PADILLA JOYERÍA

La Padilla, como comúnmente la llaman los vecinos, es una de las joyerías emblemáticas del barrio. Este comercio tiene las puertas abiertas desde hace más de cuarenta años. Es una empresa familiar regentada ahora por los hijos y nietos del fundador.

El Sr. Padilla, el abuelo, empezó con la joyería en un puesto del antiguo Mercado de la Florida. Mucho antes de la primera reforma del mercado, decidió llevarse el negocio a un local a pie de calle para tener una relación más directa con el barrio.

Te ayudan a encontrar lo que buscas y a un precio asequible

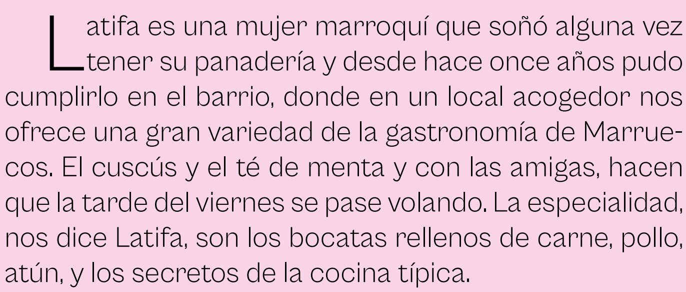
En la actualidad llevan más de dos décadas en ese local ubicado en la Calle Enginyer Moncunill. Siempre que vayamos encontraremos la simpática atención de Sandra y su hermano Diego que nos ayudarán a encontrar lo que buscamos y además a un precio asequible. Esto último es la clave del secreto por el que han podido mantenerse abiertos tantos años: ajustar los precios a las necesidades del barrio.

C. Enginyer Moncunill, 49

PANADERÍA - PASTELERÍA LATIFA

Latifa es una mujer marroquí que soñó alguna vez tener su panadería y desde hace once años pudo cumplirlo en el barrio, donde en un local acogedor nos ofrece una gran variedad de la gastronomía de Marruecos. El cuscús y el té de menta y con las amigas, hacen que la tarde del viernes se pase volando. La especialidad, nos dice Latifa, son los bocatas rellenos de carne, pollo, atún, y los secretos de la cocina típica.

«Se nos hace agua la boca»

El cuscús acompañado de té de menta y con las amigas, hacen que la tarde del viernes se pase volando. La especialidad, nos dice Latifa, son los bocatas rellenos de carne, pollo, atún más los secretos de la cocina típica.

Los pastelitos, dulces y el pan hacen que se nos haga agua la boca, es lo que comentan algunas clientas de aquí o de allá. Da igual de donde seas, porque Latifa te recibe con mucho amor, y claro está con un toque dulce.

C. Florida, 160.

HELADERÍA DOMÍNGUEZ

Esta heladería tiene más de cuarenta años en el barrio, desde que se construyó el edificio. María Domínguez, la propietaria, desde que empezó a los veinte tiene recuerdos de los niños/as y sus madres o padres que ahora ya son incluso abuelos, pero que en esa época eran los clientes asiduos a la heladería, que no solo vende helados, sino también otras golosinas, gofres, juguetes.

La Florida «Tiene mucha vida»

La Domínguez, como le dicen en el barrio, nos cuenta un poco sobre los cambios que ha visto en el barrio, cómo se ha hecho tan variopinto y le agrada. «Tiene mucha vida, por eso prefiero estar en esta tienda y no en la otra que tiene el dueño».

Av. Masnou, 35.

POLLERÍA LA GALLINA ALEGRE

Pili Zarzoso, dueña de la pollería, que actualmente representa a la tercera generación de la Familia

Zarzoso, nos cuenta cómo desde los años 60 sus abuelos Siscu y Pilar, que vivían en el barrio de Can Pi, empezaron el negocio. Con mucho esfuerzo pudieron pagar la concesión de una parada en el mercado de la Florida, donde están desde entonces.

La clientela estima a la familia. Se conocen de toda la vida

El padre de Pili, Siscu, continuó con el negocio en el que desde muy joven había ayudado a sus padres. Mari Carmen, mujer de Siscu, lo ayudó a levantarlo. La familia Zarzoso se ha adaptado a lo largo del tiempo a los cambios tecnológicos y a las necesidades de sus clientes.

Durante ocho años estuvieron en el mercado improvisado, en una carpa, al lado de la iglesia de la Llum del barrio de la Florida y desde que se construyó el mercado nuevo están ahí, siempre pensando en facilitar a su fiel clientela, que sus productos se preparen fácilmente en la cocina.

Después de sesenta y cuatro años, conserva a sus fieles clientes y clientas que estiman a la familia que conocen de toda la vida. Han pasado por tiempos difíciles, pero son un ejemplo de la resistencia, la lucha y las ganas de continuar el negocio familiar. Carla, hija de Pili, de diecisiete años, se está especializando en marketing y apoya en las redes sociales, la línea gráfica e ideas para mejorar las ventas. Son tres generaciones que han podido vivir de su sueño.

Mercado de la Florida parada 8.

FLORISTERÍA NEUS

Es poco común ver una floristería de propiedad de un matrimonio migrante al que una vecina del barrio se lo traspasó al ver su interés y su experiencia en el sector. Nuestro imaginario nos dice que generalmente las personas migrantes están en otra ocupación laboral. Esto no deja de ser un prejuicio que con este caso podemos erradicar.

Colorido, aroma, diseño y decoración saltan a la vista

Ver el kiosco donde Henry es dependiente nos llama la atención además porque el colorido, aroma, diseño y decoración saltan a la vista, así como la cantidad de gente que se arremolina para hacerse con unas rosas, unas hortensias, unas orquídeas o los geranios antimosquitos.

Henry nos cuenta que desde Guayaquil toda su familia tiene experiencia en el sector de la floristería. Vendiendo desde pequeño en las inmediaciones del cementerio de su ciudad natal, ha aprendido el arte de darle a cada clienta/e lo que busca.

Se nota que conoce a las vecinas y vecinos del barrio, conversa con cada una. Lleva trece años en el local y su experiencia es en decoración. Así es como esta familia va resistiendo en el negocio.

«Necesito un ramo para mi novia». «Yo se lo hago rápido y bonito», dice Henry.

Kiosco C/Enginyer Moncunill 62.

EL RINCÓN DE BEATRIZ

«Son muy amables y ya saben lo que a mí me gusta»

La cafetería del mercado de la Florida la llevan Bea y Nelu. Sus clientes asiduos dicen que el café y los bocatas son muy buenos. A Pepita, vecina de la avenida Miraflores, le gusta la atención, "son muy amables y ya saben lo que a mí me gusta".

Como concesionarios de la parada, son ágiles, atentos y resolutivos. Vemos cómo a las 10 de lamañana están a tope. «Un café con hielo», dice uno y con eso ya sabemos que hemos entrado en el calorcito de primavera-verano. «Un bocata de bacon...», dice una chica que al parecer ya es conocida del sitio, porque Nelu le responde «Bien hecho, ¿no?». Ella asiente con la cabeza.

Y así transcurre el tiempo que se va tan aprisa que sin darnos cuenta ya son las doce. La movida empieza a cambiar, pero la energía se mantiene, las sonrisas y el buen ambiente también.

https://www.instagram.com/el_rincon_beatriz

Emilià Almodóvar, un capellà de barri

Sole Pérez

El 4 de febrer de 1984 l'Emilià Almodóvar va ser ordenat sacerdot de mans del cardenal Dr. Narcís Jubany a la parròquia Nostra Senyora de la Llum del barri de La Florida, a l'Hospitalet. El 4 de febrer de 2024, quaranta anys després, es va celebrar, a la parròquia del barri de Can Serra, el seu compromís amb la fe i amb els més senzills.

L'Emilià Almodóvar va néixer a Villarta de San Juan, Ciudad Real l'any 1957. La seva família, de classe obrera, va decidir marxar del poble. Van arribar a Cornellà de Llobregat quan ell tenia cinc anys. Va ser un noi disciplinat, tímid i estudiós que va fer tots els estudis becat.

Quan anava a començar teologia va conèixer la comunitat parroquial de Sant Mateu d'Esplugues de Cornellà que va influir de gran manera en una nova percepció de la realitat social i la seva relació amb Déu.

Sempre ha estat a parròquies senzilles on la pastoral permet una relació personal més propera

Va ser a Sant Mateu on va començar a portar un grup de joves que miraven de concretar la vida i la fe com qui mira de passar de la teoria a la pràctica i va ser també a Cornellà on es va implicar en la lluita veïnal en defensa dels veïns i veïnes afectats per la aluminosis del barri d'Almeda. Sempre ha estat a parròquies senzilles on la pastoral permet una relació personal més propera i al mateix temps la dedicació a un treball educatiu i social, treballant per tal de canviar les coses des dels barris, amb el compromís amb els més joves i la lluita veïnal.

L'any 1983 va arribar a la parròquia Ntra. Sra. de la Llum del barri de La Florida, a l'Hospitalet de Llobregat, on va coincidir amb el mossèn Pepe Murillo. Per aquells anys, el centre de l'acció pastoral eren els infants, els adolescents i els joves. L'objectiu era que s'organitzessin ells mateixos, que s'impliquessin en el seu propi procés, intentant donar-los un espai per poder créixer amb valors. Com diu l'Emilià «Com un tram en el camí de la vida amb futur».

El compromís social, eix de la seva vida

Fent del compromís social l'eix de la seva vida va formar part de diferents projectes com Engrunes, que inspirat en El Drapaires d'Emaús, procurava, amb l'ofici de drapaire, refer l'interior de persones malmeses per la vida, o Recollim, entitat del mateix estil que Engrunes però dedicada a les dones, també a Llar de Pau, casa d'acollida per a dones, a La Botiga dels drapaires d'Emaús a Can Rull, botiga per vendre roba a un euro la peça i a Llar Betàniaun recurs residencial, temporal, per a dones que surten de la presó i dones víctimes de violència domèstica.

No tot van ser flors i violes

No tot van ser flors i violes. Al llarg d'aquests quaranta anys ha viscut moments de fragilitat, alegries i patiments, encerts i fracasos, clars i foscos, crisis... que van anant enfortint la seva vocació, la crida a ser «Home de Déu».

Esplugues de Llobregat, La Florida de l'Hospitalet, Cornellà, Santa Coloma de Gramenet, Sant Feliu... A dia

d'avui viu a prop de Blocs Florida a l'Hospitalet de Llobregat. És membre de l'Associació de Veïns i Veïnes del barri, col·labora amb LaFundició, cooperativa que intenta potenciar la cultura popular en barris perifèrics i forma part del Consell Editorial de Des de Ja, revista d'anàlisi, reflexió i reivindicació per la millora del barri de la Florida.

La Casa de Reconciliació, un lloc de germandat entre persones de diferents orígens, llengües, pobles i nacions

Continua la seva tasca de capellà al barri de Can Serra, a la parròquia de Sant Benet, més coneguda com a Casa de Reconciliació, un lloc on es pretenia la germandat entre persones de diferents orígens, llengües, pobles i nacions.

Va ser en aquest lloc de reconciliació que el dia 4 de febrer va celebrar els quaranta anys de la seva ordenació sacerdotal. Moltes persones joves i grans, homes i dones van omplir l'espai per acompanyar a l'Emilià i agrair-li el seu treball i la seva dedicació a la comunitat.

Catalans de Ripoll, catalans de la Florida

Montse Santolino
Foto: Raúl Alhabla

A Ripoll, hi viuen 10.731 persones, i al districte de la Florida – les Planes, a l'Hospitalet de Llobregat, 49.282. Diferències substancials pel que fa al tros de terra que ens toca a cadascú. Un quilòmetre quadrat amb 146 personetes no és el mateix que un quilòmetre quadrat amb 61.603.

Tanta gent preciosa que viu a Ripoll i per només 1.400 vots parlem tothora de l'alcaldessa antipàtica que crida a la defensa de la Catalunya blanca. La Florida, mentrestant, travessa la campanya empaperada de banderoles verdes amb cares i missatges racistes que criden a l'autodefensa de l'Espanya blanca. Tot són facilitats per a la convivència. La majoria dels veïns migrants, rebent amenaces de la Catalunya i l'Espanya blanques, i la resta de veïns i veïnes, bombardejats amb violacions, substitucions i robatoris massius d'ajudes i de feines.

A qui parlen les banderoles verdes, si el 52% dels habitants de la Florida – les Planes han nascut a l'estranger? Justament a la meitat que se sent molt més en minoria del que està. Els de les banderoles, ja els coneixem perquè apareixien pels mercadillos abans de ser diputats i muntaven concentracions contra la inseguretat. Les mateixes concentracions, les mateixes pancartes, les mateixes persones, les mateixes dades falses i els mateixos lemes en tots els barris pobres. Igual que els vots de Sílvia Orriols, no eren tants, però han estat capaços de moure els partits principals cap a les seves posicions, o d'animar-los a perdre la vergonya. Malgrat que l'abril de 2023 la majoria dels partits van signar un compromís per no utilitzar la migració en campanya, com que tota la vida és precampanya i hi ha mil maneres de vincular la immigració i la delinqüència sense trencar les normes, ja s'han ocupat de fer operacions policials o enquestes municipals abans de la primera enganxada de cartells. Quan diem que Europa està girant cap a l'autoritarisme, parlem d'això.

> ***Tota aquesta gent que presumeix de dir el que ningú no s'atreveix a dir, embrutant i embrutint tot al seu pas, ha demonitzat de manera irresponsable pobles com Ripoll i barris com la Florida***

Tota aquesta gent que presumeix de dir el que ningú no s'atreveix a dir, embrutant i embrutint tot al seu pas, ha demonitzat de manera irresponsable pobles com Ripoll i barris com la Florida. Morad, el músic i cantant que segurament és escoltat pels joves en tots dos llocs, va dir en alguna ocasió que, mentre ell la petés, Vox no arrasaria. No sabem què deu pensar d'Orriols. Morad no els confronta, mai no ho ha fet directament, perquè, com ha repetit en més d'una ocasió, al seu món la política i els polítics no existeixen. Apel·lava més aviat a la seva capacitat i la dels seus, perfectament espanyols i catalans, de dir-hi la seva. Expulsat ara del seu barri per una ordre judicial, no és més que un xaval molt jove que ha fet unes coses bé, i d'altres, com el cul. Potser si hagués viscut a Ripoll, amb tants de metres quadrats mig buits, hauria gravat els seus vídeos ben lluny dels veïns, i els seus temes es cantarien a Eufòria (mode ironia). Però amb moltes ganes i poca vista, va convertir una plaça molt petita

Florida
TMB

en un plató, en un barri superpoblat, en unes hores i amb unes maneres molt poc respectuoses amb la resta dels veïns. El problema, en realitat, és que 30 tios com ell, junts, de nit, al barri, poden fer por.

Morad és un model per a la seva gent per fer realitat la possibilitat de sortir de la pobresa amb el teu talent

Per descomptat que és un heroi i un model per a molts joves. Lògic i normal si vius en un barri on es fan operacions coordinades de les diferents forces policials amb perfilament racial, i després la regidora del barri parla de neteja, de llei i d'ordre a Facebook, tot imitant el pitjor Xavier García Albiol. A aquests xavals que identifiquen amb raó o sense, els ha donat una identitat. És un model per a la seva gent pel que significa el seu èxit, per fer realitat la possibilitat de sortir de la pobresa amb el teu talent i pels teus propis mitjans, i un heroi també perquè els ajuda materialment, i, com en el cas de tots els ídols de totes les generacions més joves, admiren la seva capacitat de saltar-se les normes.

És curiós perquè a l'Hospitalet de Llobregat s'han inventat un districte cultural, una idea, pel que sembla, del filòsof Josep Ramoneda, i ell posava molt en valor les aportacions musicals de les comunitats migrades, i va arribar a proposar un festival internacional de músiques radicals o d'arrel. Mai el projecte no ha anat per aquí, però no hi ha més música d'arrel que la que fa Morad i molts i moltes com ell que segueixen les seves passes. Morad omplirà el Sant Jordi i seguirà sortint només a la secció de successos, però l'escolten milers i no només als barris empobrits. També l'escolten a les escoles concertades i en barris sense problemes. És fascinant veure com xavals amb tan poca vida al carrer connecten tant amb aquesta idea de l'MDLR, de ser i estar al carrer. Ressona com una necessitat d'espai i de llibertat d'uns adolescents massa dirigits i protegits.

Són barris pobres, complexos i abandonats a la seva sort des de fa anys. Són el fruit d'una segregació residencial que va començar des del seu mateix origen, i el res

Aquests mateixos xavals miren els vídeos de Zazza, el youtuber que ensenya els barris més perillosos del món i que també va venir a la Florida. Quina decepció, pobre home. Un barri avorrit per a ell. Un barri on viu moltíssima gent supernormal, i on també malviu molta gent, i on només una petitíssima part d'aquests es busca la vida de la pitjor manera. L'estigma amplificat només serveix per enviar youtubers i més policia al barri, però no les desenes d'educadors i de mediadors que es necessiten. Molts d'aquests barris que la dreta i l'extrema dreta han posat sota el focus no són barris model de convivència i bon rotllo, no poden ser-ho, però tampoc no són llocs superconflictius ni invivibles. Són barris pobres, complexos i abandonats a la seva sort des de fa anys. Són el fruit d'una segregació residencial que va començar des del seu mateix origen, i el resultat d'haver-los ignorat durant dècades.

Molts vots de la ultradreta surten d'aquí: de la frustració i la ràbia d'haver-ho fet tot com calia i no arribar a final de mes

Hi ha una relació claríssima entre la por i la incertesa personal respecte al futur, i la necessitat de trobar responsables al teu voltant

És clar que, si només mires les enquestes, a l'Hospitalet els resultats són els que són. Si a la gent, en l'àmbit personal, la preocupa l'atur, la situació econòmica o la hipoteca, a escala de ciutat això es tradueix en el fet que els problemes de la ciutat són la immigració, l'incivisme i la inseguretat. Hi ha una relació claríssima entre la por i la incertesa personal respecte al futur, i la necessitat de trobar responsables al teu voltant. Una altra cosa és que, d'aquestes pors, els polítics vulguin o puguin fer-se'n càrrec, i, si ni saben ni poden ni volen, millor tirar de bocs expiatoris.

Tornant a Morad, a peu de carrer el que es veu és que l'odien profundament tots els que són o van ser fills i germans responsables que tampoc no van estudiar per falta de ganes o de diners. Els que treballen des dels 17 anys, i es lleven a les cinc del matí per anar a treballar en curros de merda, i mai no han prosperat per poder marxar del barri. Aquells que veuen com triomfa un paio que ha fet tot el contrari del que han fet ells, que han complert les regles i han confiat en el sistema. Molts vots de la ultradreta surten d'aquí. De la frustració i la ràbia d'haver cregut en el sistema, d'haver-ho fet tot com calia i no arribar a final de mes, mentre et sembla que tothom ho té molt més fàcil.

Entre un concert de Morad o un míting d'Orriols, som milers que sabem on preferim ser

I després et trobes amb Sant Cugat. Allí i arran de les preguntes sobre immigració que es van incloure, amb molta mala llet, en l'enquesta municipal d'opinió, més de la meitat de la població ha dit que cal acollir tanta gent com sigui possible, i que les migracions no posen en risc ni les tradicions ni la llengua. No hi ha més preguntes, senyoria. Quan et sents segur des del punt de vista personal i econòmic, no és tan fàcil que puguin jugar amb les teves pors.

Entre un concert de Morad o un míting d'Orriols, som milers que sabem on preferim ser. I on preferim que siguin els nostres fills o les nostres nebodes. I quins són els pobles, els barris i les ciutats del país futur.

Article originalment publicat a CRÍTIC el 8 de maig de 2024.

Radio Florida: la emisora cultural de l'Hospitalet

Equip Editorial Des de ja

Luis Pérez Timón es vecino de La Florida. De pequeño jugaba en Los Bloques. En los años 80 empezó a tocar en una banda de l'Hospitalet. Más tarde, fue uno de los fundadores de Radio Florida.

¿En qué momento y por qué surgió la necesidad de impulsar Radio Florida?

Nos juntamos personas y teníamos inquietudes.

En el año 85, el movimiento asociativo de la ciudad era el Ana Díaz, el Partido Comunista, por ejemplo. Nos juntamos 14 personas y teníamos inquietudes, así que decidimos crear algo para que se supiera todo eso. Creamos una asociación que se llamaba Asociación de Jóvenes por

los Medios de Comunicación. De ahí nació la radio, en la calle San Francisco Javier, en un pequeño local. José Vicente Muñoz, que era teniente de alcalde de la ciudad, nos proporcionó material para crear la radio. Los comerciantes de la pollería del mercado antiguo nos dieron cajas de huevos para la insonorización. Era todo muy manual.

¿Siempre estuvisteis en ese local?

Primero teníamos el estudio en la calle San Francisco Javier, en el local de la asociación. Ahí se nos acabó el alquiler y entonces nos dejaron un local que era un bar. Hasta que en el año 91 desde la asociación compramos un piso en la calle Font 82, un tercero primera.

¿Con los propios fondos?

Invertimos como fundadores, Miguel Alba que es el presidente actualmente, yo también soy fundador, mi mujer Maricarmen Rojano también es fundadora y varios más... De ahí se pagó, de la publicidad que se hacía, y así empezó.

Una vez que empieza a funcionar, cuál es un poco la orientación y la programación, qué programas había, qué horario de emisión... ¿cómo funcionaba?

Al principio, funcionaba de las ocho de la mañana hasta las doce de la noche. Después nos fuimos comprando equipos nuevos y se empezó a emitir durante veinticuatro horas.

Por la mañana era un programa de noticias, conectábamos con Catalunya Ràdio. Luego, de ocho de la mañana hasta la una del mediodía, Manuel Cañada hacía un programa de todo: música española, extranjera, de todo, era un magazine.

Al mediodía entraba otro chico, de una a tres de la tarde. Y eso fue variando durante los años. De cuatro a ocho estuvo también el hermano de Miguel haciendo un programa de salseo, de cotilleos. Gente del barrio llamaba, contaba sus problemas y ayudábamos moralmente como podíamos. También teníamos un programa de deportes, informativos propios de la ciudad, todo local, y por la noche emitíamos un programa de música más rock, metal, techno, muy variado.

¿Y era un proyecto amateur completamente, nadie cobraba?

No, cada socio pagaba unos veinte euros mensuales y con ese dinero se compraba mucho material. Yo era socio fundador y tesorero de la entidad, me encargaba de todos los equipos de sonido. Ayudé a un chico que vivía aquí en el barrio a montar la mesa de sonido y todas estas cosas.

Se fue progresando, se consiguió tener una unidad móvil, yo era el jefe. Retransmitíamos la Semana Santa, los cantes de las peñas flamencas, las elecciones... un montón de actos.

El programa del domingo por la mañana lo hacía un chico llamado Juan García, le llamábamos Mochi, venía de Cunit. Empezaba a las ocho de la mañana y acababa a las dos del mediodía. Cada semana tenía una sección, él solo ponía música de Andalucía, Sevillana, Cante Jondo... Y después de las diez de la mañana hasta las dos eran llamadas de gente del barrio y llamaba un montón de gente, tenía una buena audiencia.

¿Comprasteis o legalizasteis la frecuencia?

La primera era 105.4 y la última que tuvimos fue la 99.7, pero ya esta frecuencia la daba la Generalitat y te la cambiaban cuando ellos querían. Al principio no estaba legalizada, era una radio pirata.

¿La antena estaba en el mismo edificio?

Sí, conseguimos autorización de la comunidad y montamos una antena de veinte metros. Yo me iba muchas veces a hacer trabajos extra por ahí y, como era un aficionado a la radio, pues los fines de semana montábamos las antenas de radioaficionados. Y pues montamos la antena. Cogía toda la ciudad.

¿De qué año a qué año estuvo funcionando la radio?

La radio estuvo funcionando desde el 1 de junio de 1986, se inauguró en el colegio Menéndez Pidal, y duró hasta hace diez años, más o menos. Tuvimos la mala suerte que hubo una tormenta y un rayo nos fundió la radio. Aunque la antena tenía su protección. Reparar la radio hace diez años nos costaba 45.000 euros, porque ya no íbamos a poner lo mismo, sino digital. Lo que teníamos era analógico, cintas de cassette, disquetes, cds, discos de vinilo. Con internet trabajamos los últimos cuatro o cinco años, pero no llegamos a emitir por internet.

¿Qué audiencia teníais cualitativa y cuantitativamente?

Nosotros nos hacíamos la misma pregunta. Por ejemplo, cuando empecé, estuve diez años haciendo un programa que se llamaba *Sin límites*. Luego ocho años más con mi compañero Manuel Rodrigo Ortiz, que en paz descanse, hicimos un programa que se llamaba *Las cositas de Manuel*, era el cantante del grupo Amante de Andalucía. Siempre nos preguntábamos cuántos oyentes nos escucharían.

Le pregunté a mi amigo Francesc, que en paz descanse, y me dijo que había un baremo estipulado: por cada llamada de teléfono, te estaban escuchando mil personas. Teníamos treinta llamadas cada día, treinta mil personas son muchas personas, para una emisora local. En aquella época l'Hospitalet tenía casi trescientos mil habitantes. Los domingos por la mañana había muchas más llamadas.

¿Qué año cerró Radio Florida y por qué?

En el 2011, porque ya no teníamos un duro, era plena crisis económica. Nos valíamos de los socios y de la publicidad que se hacía. Yo me encargaba de la publicidad, iba a los comercios y la gente no podía pagarlo. Podíamos sacar mil euros al mes, entonces, claro, más las cuotas de los socios, podíamos llegar a dos mil euros al mes. Llegamos a tener setenta y cuatro socios más o menos. Era una emisora de donde salió gente que está trabajando ahora en medios de comunicación. Edu Pons, en el canal del Barça, salió de Radio Florida. Fue como una puerta de lanzamiento para, sobre todo, estudiantes.

¿Y recuerdas alguna anécdota?

Nosotros retransmitíamos las procesiones de Semana Santa. Llevaba mi furgoneta azul, estábamos retransmitiendo y se partió un cable. Para no cortar la emisión, se me ocurrió soldar el cable en movimiento, en Avenida Miraflores para arriba. Y claro, soldar un cable en movimiento... te da la corriente y no tenía guantes. ¡Me dio cada latigazo! Hay que saber improvisar.

¿A nivel político teníais una línea editorial?

No, la emisora era apolítica, tú podías ser de cualquier partido. La emisora, la asociación, no tenía signo político. En los debates de las elecciones, venían varios, cuando estaba Celestino Corbacho. No hacíamos panfletos de ningún partido. Cada uno que votase lo que quisiera.

Antes has mencionado a tu mujer, ¿había presencia de mujeres en el equipo de la radio?

Toñi era abogada y fue vicepresidenta de la radio. Dio responsabilidad a las mujeres. Muchas de ellas han triunfado

Sí, había más mujeres que hombres. Las mujeres dominaban mucho. En aquella época era raro que en un equipo de cincuenta personas más de la mitad fuesen mujeres. Una muchacha, la Toñi, era abogada y fue vicepresidenta de la radio. Quiso darle responsabilidad a las mujeres. Muchas de ellas salieron y han triunfado. En la agrupación musical donde yo toco, también hay muchas más mujeres que hombres.

¿Había presencia de bandas musicales locales en la programación?

Un grupo de chavales que tocaban rock se vinieron a hacer un programa.

¿Cómo se planteaba la programación?

Por lo general, en las emisoras de radio la programación comienza en septiembre y termina en junio o julio. El director del programa que teníamos en este caso, después de Semana Santa, nos pedía los proyectos para el programa siguiente, osea para septiembre de ese año.

¿Se hacían lluvias de ideas?

Hacíamos cambios de programación, según lo que funcionaba y lo que no. Había un equipo de tres o cuatro personas que decidían el contenido del programa, fuimos aprendiendo mucho de gente que había estudiado periodismo y que estaban en la radio.

¿Hacíais otro tipo de actividades?

Hacíamos cabalgatas de los Reyes Magos y recogíamos juguetes para quien no podía comprárselos. Aguas del Montseny nos prestaba la furgoneta, la adornábamos y hacíamos la cabalgata de reyes por el barrio. Cuando acababa, cargábamos los lotes de juguetes para 70 familias y hacíamos las rutas. A lo mejor terminábamos a las siete de la mañana. Y se retransmitía. También estábamos dentro de la comisión de fiestas del barrio.

Pues muy interesante todo.

«Desde que enviudé he tenido que luchar mucho»

Entrevistamos a Honoria, vecina del barrio de La Florida

Sole Pérez y Núria Giráldez

«Soy Honoria, vivo en el barrio de La Florida, de l'Hospitalet de Llobregat, hace más de cuarenta y seis años. Nací en un pueblo de Ciudad Real, pero llevo viviendo en Barcelona desde los dieciseis años, en nada cumplo setenta y dos. Soy viuda.»

¿Por qué viniste a Cataluña?

Vine a casa de un tío mío, viudo, a ayudarlo en su bar bodega. Hala, pa' Barcelona. ¡Sola me enviaron mis padres! Tenía 16 años. Vivía en la calle Piera.

No quería salir del pueblo, pero me dijeron «tienes que ir» y fui

¿No sentiste miedo siendo tan joven?

No quería salir del pueblo, pero me dijeron «tienes que ir» y fui. Tenía 16 años, sin saber nada, ni a dónde iba, ni a lo que iba, a la aventura. Empecé a trabajar en una fábrica de pestañas postizas y, a la vez, ayudaba a mi tío en el bar. Así mandaba dinero a casa. Al año vino mi hermana y, a los dos años, mis padres dejaron los campos y también se vinieron. A veces echo en falta el pueblo. Pero nunca he dejado de ir. Vamos como mínimo dos veces al año.

Nos quedamos a vivir con mis padres porque no teníamos dinero para la entrada de un piso

¿Cuándo conociste a tu marido?

Conocí a mi marido, Manolo, aquí en l'Hospitalet y nos casamos cuando yo tenía veintitrés años. Nos quedamos a vivir con mis padres porque no teníamos dinero para la entrada de un piso. Tuvimos un hijo y dejé la fábrica donde trabajaba.

¿No volviste a trabajar?

Sí, una chica me ofreció trabajar en el hospital Sagrado Corazón. Mi marido no quería, pero yo siempre he tenido las ideas claras. Hice una prueba y empecé al día siguiente. Estuve en la cocina trece años. Luego hice el curso de auxiliar y he estado allí hasta que me he jubilado. No me puedo quejar, pero todo ha sido a base de tesón y mucho esfuerzo.

En algún momento cambiaste de calle pero no de barrio.

Cuando el niño tenía ocho o nueve meses nos mudamos a un ático pequeño, en la calle Teide y allí hicimos la vida hasta que me quedé viuda a los treinta años. A partir de ahí, a luchar.

Eras una mujer joven y ya viuda ¿Cómo te enfrentaste a esa situación?

Me planté. Me dije: «tengo que salir, tengo que luchar» y luchamos los dos, mi hijo y yo. Salvo mi familia, nadie había para echarme una mano, así que fuimos saliendo adelante como pudimos. He trabajado mucho, mucho, hasta doce y catorce horas en el hospital.

Tampoco debió ser fácil para tu hijo.

Cuando me quedé viuda, mi hijo lo pasó fatal, tenía seis años y lloraba y pataleaba. Él quería un padre, todos los niños tenían padre menos él. Cogió depresión, se negaba a ir al cole... Hablamos del año 77.

Estuvimos tres meses, desde que murió mi marido, que no podíamos entrar en el piso. Hasta que me planté y volvimos. Teníamos que empezar otra vida. Lloramos los dos lo que no está escrito.

Nadie me preguntaba «¿Te hace falta para comer, para pagar...?» Había multas del coche, necesitaba acabar de pagar el piso, asuntos por solucionar... pero seguí adelante con todo.

Eres una mujer hecha a base de esfuerzo personal.

Mucho...

¿Te jubilaste a los 65 años?

No. Me podía jubilar antes y lo hice. Estaba muy cansada, con un poco de depresión y dije... ¿para qué? Mi hijo ya trabajaba.

El cambio a jubilada no fue un problema porque siempre tenía algo que hacer, cuidaba a mi nieta y seguía yendo a limpiar a una chica, no paraba... Siempre me ha gustado moverme.

¿Cómo es tu día a día?

Me levanto, desayuno, voy a caminar una hora con mi hermana. Después hago las actividades de la casa, guiso para mi hijo, voy a comprar, cada día tengo algo que hacer. Por la tarde mi hermana y yo vemos la novela, nos estiramos en el sofá. Estamos casi siempre juntas.

¿Cómo te planteas el futuro?

Yo me veo en mi pueblo, en la casa del pueblo. Aunque me dicen que me voy a cansar porque el pueblo es pequeñito, pero hay actividades para hacer. Cuando sea más mayor me gustaría que me cuidaran en casa, si me pueden cuidar y si no, lo que quiera mi hijo.

Todavía soy autónoma, cuando voy al pueblo cojo el coche cada día.

¿Echas en falta algo que te gustaría hacer?¿Económicamente eres autosuficiente?

Puedo hacer lo que quiera. He trabajado toda la vida y cobro mi pensión. No he viajado mucho, pero tampoco lo he echado en falta. No hay nada que me dé más que cuidar o darles a mi hijo y a mis nietos lo que necesiten. Con ellos me veo todas las semanas, una vez o dos. Es lo que me hace más feliz, mejor que guardar el dinero en el banco. Un día me da algo, me muero y ya está.

¿Y en algún momento te has sentido sola?

Sí, a veces por la noche, en mi casa. Hay momentos en los que siento un poco de miedo. Suelo llorar mucho. Toda la vida sola, luchando. Ni un cariño... He tenido muchos pretendientes, pero siempre he dicho que no. Antes, trabajando, no me daba tiempo de pensar que estaba sola, al estar siempre haciendo cosas.

También tuve que luchar por mis padres, los dos enfermos con cáncer. Mi padre me llamaba la cabeza gorda porque lo hacía todo, les llevaba al médico, los cuidaba, trabajaba... Mi padre murió muy joven, con 72 años. Me dijo «qué pena me da irme, que me estoy muriendo y no te puedo ayudar con tu hijo».

Pero también es verdad que me siento feliz haciendo cosas, estando activa. Noto que la gente me quiere, como las hijas de mi amiga Montse. En el trabajo me he sentido muy valorada. Y mis nietos me quieren mucho.

¿Qué tal te has sentido en el barrio?

Siempre me he sentido bien aquí. Ahora la gente no respeta tanto, pero nunca me ha pasado nada.

¿Qué consejo le darías a una chica en tu misma situación?

Que luche mucho, que confíe en ella misma y si tiene hijos que esté mucho encima de ellos, que no baje la guardia, que les explique las cosas, que hable con ellos. Hay que estar pendiente de los hijos, de la casa y cuidarse a sí misma.

A mi me ayudaron mis padres y mi hermana pero al fin y al cabo estás sola.

¿Cómo ve la sociedad a las viudas?

A mí, en la escalera, me han dicho la «viuda alegre», por la energía, por lo alegre que he sido. Hay gente que me ha criticado, y creo que a veces por un poco de envidia, no entendían por qué salía o dónde iba yo sola y con un hijo a cargo.

Pero te lo dicen con admiración.

Hay gente que sí, pero otras personas, no.

¿Cómo encaras la vida ahora?

Bien, soy una mujer fuerte, sigo luchando. A mi hijo le digo «venga, que no podemos bajar la guardia», le digo «no te preocupes, que está aquí tu madre...».

Perfecta no soy, pero he hecho y hago lo mejor que puedo

¿Y si miras atrás?

Lo he hecho lo mejor que he podido. Perfecta no soy, pero he hecho y hago lo mejor que puedo. No soy indecisa, soy *lanzá*. Cuando alguien me pide ayuda, aunque no pueda, estoy ahí. Demasiado lanzada a veces, debería decir «no» más veces.

Mi hijo ha formado su propia familia. Y yo formo parte de ella. Estoy orgullosa. Somos una pequeña gran familia.

Pensions mínimes, pensions insuficients

Miguel Ángel Hernández
Marea Pensionista l'Hospitalet

Les persones que formen part del moviment social la Marea Pensionista l'Hospitalet, defensen un model de pensions públiques amb l'objectiu de garantir una vida digna als pensionistes actuals i futurs.

Les pensions mínimes a Catalunya

La situació de les pensions a Catalunya i les propostes per a la seva millora són temes de gran importància, ja que afecten la qualitat de vida de centenars de milers de catalans i catalanes.

Les pensions es divideixen en dues categories principals: contributives i no contributives. Les pensions contributives es basen en les cotitzacions realitzades pels treballadors durant la seva vida laboral i varien segons el temps cotitzat i la base reguladora. D'altra banda, les pensions no contributives es concedeixen a aquelles persones que no han cotitzat prou o res, però es troben en situació de necessitat.

Pensions contributives

Respecte a les pensions contributives hem d'assenyalar que aquest any s'han incrementat un 3,8%, una pujada molt menor del que han crescut els preus dels productes bàsics.

En l'actualitat, la quantia mínima de la pensió de jubilació contributiva per a una persona major de 65 anys amb cònjuge al seu càrrec és de 1.033,30 euros mensuals.

Per al jubilat sense cònjuge –unitat econòmica unipersonal–, la quantia és de 825,20 euros mensuals. Si el jubilat té cònjuge però no està al seu càrrec, la quantia és de *783,30 euros* mensuals.

Pensions no contributives

Les pensions no contributives a Catalunya per al 2024 s'han fixat en 517,90 euros mensuals

Les pensions no contributives a Catalunya per a l'any 2024 s'han fixat en una prestació mensual de 517,90 euros distribuïts en cartorze pagues. Aquestes pensions de misèria estan destinades a ciutadans en situació de jubilació o invalidesa que no compten amb els recursos econòmics suficients i que compleixen amb els requisits establerts per la legislació vigent.

A més de l'ajut econòmic, els beneficiaris de les pensions no contributives tenen dret a assistència mèdica i a medicines gratuïtes, i a serveis socials complementaris.

Ara bé, és important destacar que les pensions de jubilació i d'invalidesa no contributives són incompatibles entre si i amb altres prestacions assistencials, però sí és

compatible amb el salari per treball fins a un límit establert.

Quant a la *bretxa de gènere*, és un tema que afecta les pensions en general, ja que les dones solen tenir carreres laborals més curtes i salaris més baixos, cosa que es tradueix en pensions inferiors. Per abordar aquesta problemàtica totalment injusta, s'ha introduït un complement per reduir la bretxa de gènere en les pensions, que va entrar en vigor el febrer del 2021 i beneficia les pensions aprovades a partir d'aquesta data.

Aquest *complement* es fixa anualment en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat i per a l'any 2024 està establert en 33,20 euros mensuals i busca compensar el perjudici en la carrera professional que pateixen les dones després de tenir fills, sent una de les principals causes de la bretxa de gènere en les pensions. Ara bé, només pot ser sol·licitat per un dels progenitors. En el cas de les parelles conformades per un home i una dona, és preferible que la demani la dona, llevat que el pare hagi estat més perjudicat en la seva carrera laboral pel naixement o adopció d'un fill. Tanmateix, no es reconeixerà el dret al complement al pare o mare que hagi estat privat de la pàtria potestat per sentència o hagi estat condemnat per violència de gènere o contra els fills.

Queda molt per fer per assolir la igualtat plena en el sistema de pensions i en el mercat laboral

És important destacar que la bretxa de gènere en les pensions és un reflex de les desigualtats que les dones enfronten al llarg de la seva vida laboral i que mesures com aquest complement són passos, encara que no suficients, cap a la reducció d'aquesta bretxa. Per això, encara queda molt per fer per assolir la igualtat plena en el sistema de pensions i en el mercat laboral.

A Catalunya, com a la resta de l'Estat, les persones que no han cotitzat suficientment a la seguretat social poden tenir dret a una *pensió no contributiva de jubilació* (PNC) si compleixen certs requisits. Per a l'any 2024, aquests inclouen tenir seixanta-cinc anys o més, no tenir dret a una pensió contributiva, ser resident legal a Espanya amb un mínim de deu anys de residència entre els setze anys i el moment de la sol·licitud, mancat de rendes o ingressos anuals que superin els 7.250,60 euros i no estar rebent altres pensions o ajudes incompatibles. A més, si la persona conviu amb el seu cònjuge o parents consanguinis de segon grau, es consideren els ingressos de tota la unitat econòmica per determinar-ne l'elegibilitat.

Pel que fa a la pensió de viduïtat

La quantia d'aquesta prestació pot variar segons diversos factors i condicions. En termes generals, la quantia de la pensió de viduïtat està relacionada amb la base reguladora de la persona difunta. A partir de l'1 de gener del 2019, aquesta quantia és del *cinquanta-dos per cent de la base reguladora*. Tot i això, hi ha una important variació en aquest percentatge si es compleixen certs requisits específics. Per exemple, *els beneficiaris que tinguin seixanta-cinc anys o més podran rebre un seixanta per cent de la base reguladora*.

Aquest percentatge podria augmentar fins a un setanta per cent si el pensionista té càrregues familiars i si la pensió constitueix la font d'ingressos principal o única. A més, s'estableix un límit als rendiments anuals de la persona pensionista per diferents conceptes.

De manera més concreta, les pensions mínimes de viduïtat que es poden percebre l'any 2024 varien segons la situació del beneficiari.

- Aquells *amb càrregues familiars* poden rebre un mínim de 1.033,30 euros mensuals.
- Per als *més grans de seixanta-cinc anys* o aquells amb una discapacitat igual o superior al seixanta-cinc per cent la quantia és de 825,20 euros mensuals.
- Les persones *entre seixanta i seixanta-quatre anys* poden rebre una pensió mínima de viduïtat de 772 euros mensuals.
- Mentre que els beneficiaris *menors de seixanta anys* tenen una suma mínima de 625,20 euros mensuals.

L'Ingrés Mínim Vital

També hi ha altres ajudes com l'Ingrés Mínim Vital per a persones en situació de vulnerabilitat, que no requereixen cotització prèvia però sí altres requisits específics.

Pensions insuficients

És important destacar que el sistema de pensions públiques a l'Estat espanyol està constantment qüestionant i amenaçat per interessos especuladors. Per això, s'ha de continuar treballant per assegurar la seva sostenibilitat i adaptar-se a les necessitats de la població.

La manca de pensions públiques dignes és una vulneració d'un dret que afecta a milions de persones. És cert que en els últims anys hem vist un increment de les pensions que ha estat vinculat a l'augment de l'Índex de Preus al Consum (IPC), una mesura que busca preservar el poder adquisitiu dels pensionistes davant la inflació. No obstant això, malgrat aquests ajustos, sempre inferiors a l'increment real dels preus dels productes bàsics, persisteix el problema i s'agreuja el de *les pensions insuficients* que no arriben ni al Salari Mínim Interprofessional (SMI), deixant a molts pensionistes en una situació de vulnerabilitat econòmica.

A més, *la bretxa de gènere en les pensions* continua sent una realitat, amb dones que reben pensions significativament més baixes que els homes, una desigualtat que es veu agreujada per factors com la maternitat, la cura de familiars i les trajectòries laborals discontínues o parcialment remunerades.

Un altre problema sense resoldre és el de *les pensions no contributives*, destinades a aquelles persones que no han pogut cotitzar prou per a una pensió contributiva, ja que sovint reben quantitats mínimes que *no cobreixen les necessitats bàsiques*. Aquestes pensions són vitals per a la subsistència de moltes persones, especialment aquelles que han estat excloses del mercat laboral o que han tingut treballs precaris sense la possibilitat de cotitzar suficientment.

La situació es complica encara més quan es considera que el cost de la vida continua augmentant, i amb ell, la dificultat per a molts pensionistes de mantenir un nivell de vida digne.

Cal continuar treballant per a una reforma de les pensions que abordi les desigualtats estructurals

Davant d'aquest panorama, és evident *la necessitat de continuar treballant per a una reforma del sistema de pensions* que no només ajusti les quanties segons l'IPC real, sinó que també abordi les desigualtats estructurals que condueixen a pensions insuficients. Això inclou la lluita contra la bretxa de gènere, l'augment de les pensions no contributives i la garantia que totes les pensions superin el llindar del SMI.

Per això la Marea Pensionista demana:

1. Igualar les pensions mínimes amb el salari mínim interprofessional. Recordem que si això s'apliqués significaria 1.134 euros per catorze pagues.
2. Aplicar el complement per a la reducció de la bretxa de gènere amb efectes retroactius.
3. Augmentar les pensions de viduïtat fins al cent per cent de la base de cotització del company, si la vídua no té un altre tipus d' ingressos. I també baremar la pensió de viduïtat per a aquelles que sí que en disposen.

Aquesta és una tasca que requereix l'esforç conjunt de les organitzacions polítiques, els agents socials i, sobretot, la societat en el seu conjunt, amb l'objectiu de garantir que tothom pugui gaudir d'una vellesa amb recursos suficients per viure amb dignitat.

Mentrestant, les organitzacions de pensionistes d'arreu de l'estat, des de fa anys, estan treballant per aconseguir pensions públiques dignes per a tothom, si bé les seves reivindicacions la majoria de les vegades no són escoltades pels que tenen la responsabilitat de garantir un dret fonamental com el de tenir una vida digna.

Exigim que les pensions mínimes siguin equiparades al salari mínim interprofessional

Les persones que formem part de la Marea Pensionista de l'Hospitalet, un moviment social que defensa un model de pensions públiques amb l'objectiu de garantir una vida digna a les persones pensionistes actuals i futures, lluitem contra les pràctiques del capital que estan portant a la misèria la societat. Des de Marea Pensionista exigim que les pensions mínimes siguin equiparades al salari mínim interprofessional en direcció al seixanta per cent del salari mitjà estatal segons la Carta Social Europea de Drets. Per això, la Marea Pensionista de l'Hospitalet ens oposem als plans de pensions privats i a totes aquelles mesures que considerem regressives, ja que busquem millorar la situació de les persones pensionistes que cobren menys del llindar de la pobresa.

Criando en l'Hospitalet

Famílies L'H

Cuando eres padre o madre de un bebé y lo llevas a los parques del barrio tomas conciencia de las mejoras que necesitan estos espacios públicos.

Soy María y vivo con mi esposo Juan en el barrio de La Florida. Soy mamá de Sofía, una pequeña de 18 meses que ha llenado nuestra vida de alegría y nuevas aventuras. Desde que Sofía empezó a gatear y luego a caminar, quisimos llevarla al aire libre para que disfrutara del sol, el aire fresco y el juego.

Después de recoger a Sofía en la guardería, siempre nos preguntábamos a dónde llevarla. Empezamos a visitar los parques de nuestro barrio para ver cuál nos gustaba más y encontramos varios inconvenientes. El Parc de les Planes y el Parc de la Calle Primavera eran nuestras mejores opciones, pero, incluso allí, las áreas de juego no son muy adecuadas para bebés.

Ninguno de estos parques tiene arena, por lo que tampoco se puede jugar en el suelo

Uno de los primeros problemas que vimos fue la falta de juegos seguros y apropiados para su edad, ya que lo que encontramos fueron estructuras diseñadas para niños mayores. Por ejemplo, en los parques de la calle Primavera, que está cerca de casa, los columpios son demasiado altos y los toboganes, muy empinados.

Además, ninguno de estos parques tiene arena, por lo que tampoco se puede jugar en el suelo.

También nos dimos cuenta de que muchos parques del barrio estaban bastante sucios. Cada vez que llevábamos a Sofía a jugar al Parc de les Planes, nos preocupaba la cantidad de basura en el suelo, restos de comida, envases... Y lo que es peor, encontrábamos muchas colillas de cigarrillos, lo cual era un gran problema ya que Sofía es curiosa y tiende a tocar y llevarse todo a la boca. No queríamos que nuestra pequeña se enfermara por jugar en un parque sucio y todo el tiempo teníamos que revisar lo que había por el suelo.

Otro problema importante es la falta de sombras. Ahora que se acerca el verano, nos hemos dado cuenta de la falta de áreas sombreadas. No tenemos aire acondicionado en casa y contábamos con salir a la calle para refrescarnos y tomar el aire, pero por lo que hemos visto no podremos estar frescos en ningún parque cercano. Al estar la mayoría a pleno sol solo podremos ir muy temprano por la mañana o al final de la tarde, pero nuestra pequeña se va a dormir bastante temprano. Sería genial tener más árboles o toldos para refugiarnos del sol.

Creemos que es necesario que en los parques existan zonas de juego específicas para los más pequeños en las que puedan jugar de forma segura y separada de

los más mayores. Con estructuras adaptadas para bebés, que se haga un mejor mantenimiento para asegurar la limpieza, que se añadan zonas para jugar con la arena, fuentes y más zonas de sombra.

Como familia hemos decidido no quedarnos de brazos cruzados. Conocimos la iniciativa FamíliesLH y hemos visto que muchas otras familias comparten nuestras preocupaciones. Nos hemos unido a la iniciativa porque nos parece muy importante la labor que están llevando a cabo. Están recogiendo firmas y haciendo peticiones al Ayuntamiento para que la ciudad tenga en cuenta las necesidades de los más pequeños y de las familias.

La importancia de la comunidad y del trabajo conjunto para lograr cambios positivos

Todos sabemos de la importancia de la comunidad y del trabajo conjunto para lograr cambios positivos y por eso animo a más familias a que se organicen para pedir mejoras para sus hijos e hijas.

L'educació que volem

Leti, Xavi, Steeven, Lindsay, Elaine
Alumnat de Comunicació Audiovisual de 1r de batxillerat de l'Institut Eduard Fontserè

Els resultats acadèmics han baixat a Catalunya, segons l'últim informe PISA. És el pitjor resultat de la història de Catalunya i la classe política va sortir a culpar-ne els immigrants. Després van rectificar-ho, però ja era massa tard.

L'informe PISA és una avaluació a gran escala realitzada per l'OCDE que es du a terme cada tres anys i analitza el rendiment acadèmic d'estudiants de 15 anys en àrees com la lectura, les matemàtiques i les ciències.

Aquests resultats són utilitzats per governs i experts en educació per comprendre i millorar els sistemes educatius a nivell internacional. Des de Comunicació Audiovisual, una matèria de primer de batxillerat de l'institut Eduard Fontserè, n'hem analitzat alguns dels relats que ha construït la premsa i hi hem dit la nostra.

Irene Rigau va ser consellera d'Educació entre el 2010 i el 2016 i llavors Catalunya va obtenir-hi uns bons resultats. Gregorio Luri és expert en pedagogia, mestre i filòsof, i en els últims anys ha analitzat les diferents avaluacions educatives. Tots dos van ser entrevistats pel diari Ara i en vam llegir les entrevistes per contrastar-les amb la nostra experiència.

Hi ha una confusió entre innovació i efectivitat

Tant Luri com Rigau coincidien en una idea i és la confusió entre innovació i efectivitat. És a dir, apuntaven que en lloc de buscar sempre el canvi, caldria estabilitzar les propostes perquè l'alumnat s'hi acostumés. Leti, una de les alumnes de Comunicació Audiovisual, respon així davant de la lectura d'aquests dos textos: «Les entrevistes m'han fet sentir acompanyada. Durant l'ESO tenia tota l'estona la sensació de fer coses que no tenien relació unes amb les altres o que un any eren d'una manera i l'any següent d'una altra. Ara veig que no era imaginació meva, sinó que és un problema que ens afecta a tots».

Però no només apareix la idea dels canvis en aquesta reacció, sinó també la «falta d'exigència» cap a l'alumnat. Altres membres del grup ho comparteixen. «No em refereixo en relació als nouvinguts, sinó per part del professorat. Jo no he sentit cap pressió per esforçar-me, ja que sense fer res passes de curs i, a més, molts cops et tracten com si fossis de vidre, fràgil i t'anessis a trencar. No poden dir-nos que hem suspès ni que repetirem curs per si això afecta la nostra salut mental, quan en realitat afecten molt més les conseqüències d'aquests actes a la llarga, que ens converteixen en persones dèbils».

La percepció compartida és que a l'ESO hi ha massa moments de «pintar i retallar», mentre que després al batxillerat tot canvia, «de passar-t'ho bé, a haver d'estudiar tots els dies». I afegeix: «Els hàbits s'han d'adquirir de mica en mica. Jo he arribat a aquest curs desorientada, ja que no tenia hàbits d'estudi a les tardes perquè no em calia». En Xavi ho veu semblant: «Els alumnes no ens sentim pressionats per treure bona nota perquè amb el treball a classe i bon comportament ja aproves».

A l'alumnat de 4t d'ESO de l'Eduard Fontserè també se'ls va demanar que busquessin notícies i opinessin respecte a les causes d'aquests mals resultats i fessin propostes de millora i van anotar alguns dels aspectes següents:

- Hauria de canviar la mentalitat dels nois i noies a l'ESO, perquè no s'esforcen.
- Cadascú és responsable del camí que escull per al seu futur.
- Durant la pandèmia hi havia alumnat que no disposava d'internet ni ordinador, i això els va poder perjudicar.
- El professorat hauria de ser més estricte.
- Falta professorat en instituts públics i hi ha massa segregació.

De fet, després d'analitzar els discursos en premsa, tant d'entrevistes, com de notícies i reportatges, l'alumnat coincidia que en qualsevol cas el problema no és l'alumnat nouvingut, encara que sí que es veu que aquesta realitat presenta dificultats: «Hi ha classes molt dividides perquè hi ha alumnes que no saben català o castellà, i d'altres que només parlen anglès o altres idiomes». Però el consens del grup és que el que falta és:

- Més exigència al llarg de tota l'educació secundària.
- Que els recursos bàsics de les famílies estiguin coberts per poder acompanyar millor els infants i adolescents.
- Estratègies competitives, que els motivin i els facin associar l'esforç a recompenses.
- Més treball amb llibres i menys amb l'ordinador, ja que la inèrcia porta a copiar i enganxar sense requerir esforç.

Una guia de recursos del barri per a totes les famílies

Rut Ramos
Representant de Famílies Montessori, de l'Escola Montessori i portaveu de la Coordinadora d'AMPAs Endavant de Collblanc-la Torrassa

Des de l'any 2014, la Coordinadora AMPAs Endavant de Collblanc - La Torrassa, que agrupa totes les associacions de pares, mares i famílies del barri, i el Procés Comunitari Intercultural vetllem per la promoció dels recursos, els equipaments i els comerços del barri, prioritzant la convivència intercultural i la cohesió social de famílies i veïnat.

Ens mouen tres eixos: un camí escolar segur, per garantir la seguretat en els desplaçaments del menors; la posada en valor del patrimoni i els mitjans culturals, molt visible a través del Concurs de Còmics anual que enguany ha arribat a la seva novena edició; i el foment dels comerços, perquè un barri amb persianes abaixades és un barri sense vida.

Necessitem informació útil que doni resposta a les necessitats dels nostres fills i filles, i sobre la vida cultural del barri

A finals del curs escolar 2021-22 vaig expressar la necessitat d'editar una mena de guia per tal d'oferir a les famílies informació contrastada i desinteressada dels recursos adreçats als infants. Tant si es tracta de famílies nouvingudes, de famílies que fa molts anys que viuen al barri o de noves famílies, totes necessitem informació útil que doni resposta a les necessitats lúdiques, esportives, educatives dels nostres fills i filles i, anant un pas més enllà, ens informi sobre la vida cultural del barri. Així, vam crear una comissió, de la qual en vaig formar part juntament amb la Maria Camila, de l'Escola Bressol La Casa del Parc i l'Alba Sala i la Haydée Canillac, ambdues del Procés Comunitari. Després d'uns mesos de feina intensa, al setembre 2023 va néixer la guia, que vam anomenar *Welcome Pack*. Actualment està disponible en quatre idiomes, el català, el castellà, l'anglès i el francès, i volem traduir-lo a altres llengües que es parlen al barri.

Aquesta primera versió del *Welcome Pack* està estructurada en dos apartats. En primer lloc trobem una agenda d'activitats que ens permet copsar els moments claus de cada mes. Informem sobre el calendari escolar,

però també de les festes més estel·lars, com la rua de Carnestoltes i la festa major. En futures edicions volem ampliar aquest apartat per explicar les tradicions que són molt nostres però que agraden a tothom, com fer cagar el Tió per Nadal.

Les famílies han quedat sorpreses de la quantitat d'activitats disponibles

En segon lloc trobem informació sobre extraescolars lúdiques, esportives, lingüístiques, culturals i casals d'estiu. Principalment es tracta d'entitats, comerços i clubs presents al nostre barri, però hem fet algunes excepcions amb aquelles que no tenim però que són molt a prop, com el teatre o la ceràmica. Les famílies han quedat sorpreses de la quantitat d'activitats disponibles; tenim fins i tot un club d'escacs! Les extraescolars obertes de les escoles han estat una altra descoberta; les famílies no sabien que podien contactar amb altres AMPAs i AFAs per poder fer karate, futbol sala, ball o piscina.

Els recursos culturals inclouen, a més de les biblioteques i els teatres, espais públics i privats que fomenten la cultura al nostre barri, molt rica i variada, en forma de conferències i tallers. En properes edicions ampliarem aquesta informació explicant, per exemple, que tenim quatre llibreries-papereries al barri i que pots adquirir els llibres i el material escolars a poques passes de casa teva.

Disposem al barri d'equipaments que fomenten la pràctica esportiva, com el futbol i el basquet. Una col·laboració a destacar és la de la Penya Barcelonista Collblanc-Torrassa, que organitza campionats de ping-pong, obre la seva seu quan hi ha partits de futbol i, algunes vegades l'any, distribueix a les famílies entrades gratuïtes per anar a veure partits dels equips formatius del Barça.

Vull tornar a insistir en el fet que és una recopilació desinteressada i en fem difusió gratuïta. El nostre objectiu és fer una nova versió a principi de cada curs escolar per ampliar i actualitzar la informació disponible. I el més important, adaptable a totes les butxaques, perquè molts recursos que hi trobem són també gratuïts.

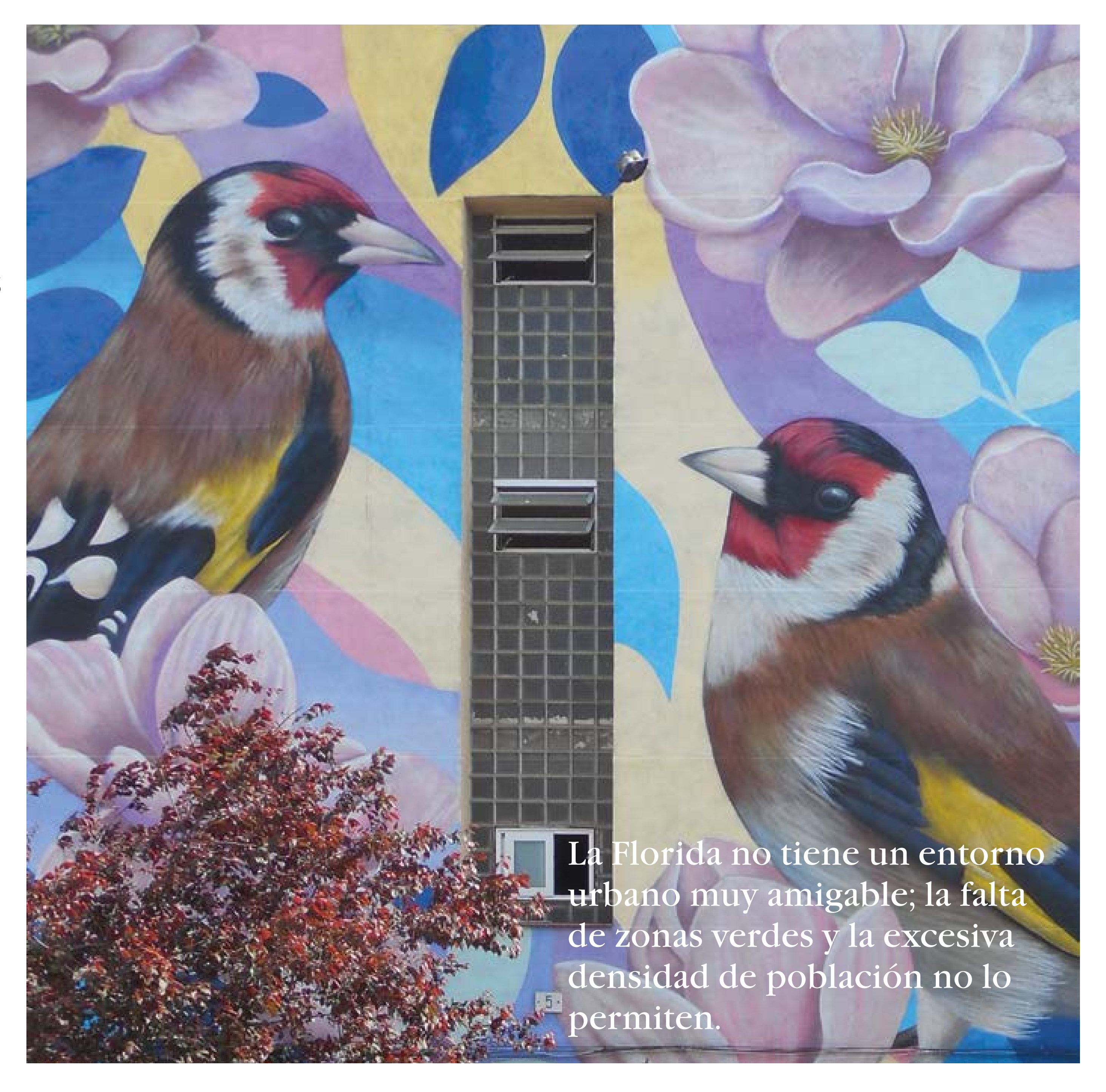

Descarrega-t'ho!

https://procescomunitaricollblanclatorrassa.wordpress.com/welcome-pack

Arte urbano en la Florida

Carles Ferran

La Florida no tiene un entorno urbano muy amigable; la falta de zonas verdes y la excesiva densidad de población no lo permiten.

A pesar de todo creo que existe un arte urbano de categoría aceptable. Sus autores no son artistas de renombre internacional, pero han embellecido el barrio con obras de estilos diversos, muchas de ellas reivindicativas. El barrio necesita ser consciente de ellas y dar a conocer su intención.

Hay un tema en común en muchas obras: las flores

Hay un tema en común en muchas obras: las flores. Quizás se deba al propio nombre del barrio: La Florida. Las flores inspiran belleza, naturaleza y nos transmiten alegría. Así, la calle Primavera con sus flores a escala gigante cambian la apariencia de esta avenida, sus autores, Press Fusion y LHone, realizan esta obra con una línea de estilo diferente a su normal "Psychocubism". En otros dos entornos –muro en la calle Rosalía de Castro y fachada de la escuela Pau Vila– Nevenka Pavik realiza intervenciones florales de "trencadís" –mosaico hecho por trozos irregulares de cerámica–. Se trata de una obra colaborativa en la que la autora recibió diseños florales de diferentes partes del mundo.

Al lado de la escuela Pau Vila también podemos observar uno de los muchos murales que hay en las fachadas laterales de los bloques de La Florida. La artista Btoy dibuja una aviadora, acompañada de flores con un fondo cálido y multicolor. La niña representa la mujer fuerte, luchadora y soñadora imagen de las mujeres del barrio.

Vecinos reclaman que el dinero de los murales sea utilizado en reformas necesarias para el barrio

En las fachadas intervenidas de los bloques de la Florida hay un total de doce murales. No existe una total conformidad con ellos, ya que muchos vecinos reclaman que el dinero sea utilizado en reformas necesarias para el barrio. Sin embargo, algunos de ellos nos transmiten nuestra propia historia. Elisa Capdevila realiza el mural en el bloque 3 en el que dos mujeres ancianas se apoyan mutuamente, reconociendo así la existencia de una gran movilización entre vecinas para obtener soporte, como en el grupo EntreVeïnes. En el bloque 7, Jericó Delayah, realiza unos motivos florales con un estilo naíf y primitivo que pretende encontrar la belleza entre las piedras y el asfalto de la ciudad. Finalmente destacaría en esta zona el mural de Irene López León que nos recuerda la importancia de la avicultura en nuestro barrio, dibujando entre flores dos caderneras.

En muchos muros también se realizan demandas sociales, por ejemplo en "el mur de les reivindicacions" de la fundación Akwaba y Contorno Urbano que motivó a alumnos de 4° de ESO del instituto Eduard Fonseré a escribir: «Visca la Florida», «Prou violencia al barri», «Ajuda'ns a cuidar el barri», «Recicla per un món millor», etc.. El muro pintado por miembros de la asociación de vecinos y vecinas también plasma estas reivindicaciones. Una de las imágenes es de la antigua escuela Pomezia, que actualmente da nombre al local de la calle Pins número 10, en el que se reúnen muchas vecinas y vecinos del barrio.

Realizo dos peticiones, la primera es el reconocimiento de los artistas y sus mensajes, no costaría nada añadir carteles informativos al lado de las obras. La segunda tiene que ver con nuestro cuidado en mantener estas obras en buen estado, son una muestra del espíritu del barrio.

A a pàgina anterior: Mural de Mirene López comissariat pel programa Art Mural als Blocs Florida, una iniciativa de l'Ajuntament de l'Hospitalet des de la seva Àrea de Cultura i el Pla integral les Planes-Blocs Florida. A dalt: Mural realitzat per l'AViV La Florida en col·laboració amb LaFundició.

Cual mendigo

Texto e ilustración: Chema Sánchez

Cual mendigo que se aferra
a limosna salvadora
envolviéndola en papeles de esperanza,
escondiéndola en el bolsillo más profundo,
tocándola para sentir su existencia.

Cual hormiga que transporta
el último grano veraniego
avanzando con él
en la búsqueda de caminos llanos,
rodando, sin distinguirse hormiga o grano,
diluida en la caravana
hasta el escondrijo amigo...

Busco entre repiques de campanas
de vetustos campanarios
la limosna, ahora una palabra,
una sonrisa,
unos dedos que se acercan y tocan.
¿Y el grano?
El camino siempre trajo personas;
junto a ellas camino, ruedo
y me pierdo
en la búsqueda que cada amanecer
empiezo.

Ruta senderista

Texto: Sole Pérez | Ilustración: Aitana Giráldez

16 de abril 2020

Confinamiento

Salen a andar cada tarde, puntualmente, a las seis. El edificio donde viven queda a la derecha del mío, separados ambos por una avenida de forma que no logro verlos de cuerpo entero. No ayuda el hecho de que se encuentren a dos niveles por encima de mi balcón y que el cierre de su terraza no sea una barandilla sino un delgado murete pintado de amarillo y rematado con un vierteaguas de cerámica marrón.

Hoy el hombre lleva chaqueta deportiva tipo Adidas; a la mujer, más bajita, sólo le distingo el color verde de la prenda que le cubre los hombros.

Juntos inician su rutinario paseo diario y pronto se ve que el hombre, más ágil o de zancada más amplia, adelanta a la mujer, que por dar pasos más cortos o caminar a menor velocidad va quedando rezagada, de manera que al cabo de pocos minutos cuando una va el otro vuelve, cruzándose de vez en cuando.

En uno de estos encuentros el hombre le dirige unas palabras que deben ser de ánimo porque la señora aviva el ritmo y se empareja con su, supongo yo, marido, para ralentizarlo de nuevo a los pocos minutos.

Pasada media hora dan por acabada su particular ruta senderista, circuito ciertamente monótono y aburrido y es que la terraza del ático donde viven no da para más: veinte pasos y pica pared.

Un tiempo después dejo de verlos. Si hay plantas nadie viene a regarlas. Ninguna luz al anochecer. Las persianas bajadas. La terraza, vacía.

Alzo sorprendida la mirada cuando veo, apoyado en el vierteaguas, al hombre del que desconozco su nombre. Mira a lo lejos. Permanece quieto, ensimismado.

Tras unos minutos gira con desinterés la cabeza primero a la derecha, después a la izquierda; por unos segundos pienso que me está mirando, que me ve sentada en mi balcón, observándome, como yo a él. Pero no. Intuyo su mirada perdida, apesadumbrada.

Le veo de espaldas, cabizbajo, cuando a paso lento se dirige al interior de la vivienda.

Te quiero

Texto: Sara Ramírez | Ilustración: Maurelis Vásquez

Decían que comenzaron a drogarse y todo cambió, que quizás estaban tristes, que el problema era que ellas estuviesen juntas. La madre reclamaba justicia por su hija, la otra madre no podía cargar con el peso de que, aunque su hija no hubiese sido la que recibió la bala, estuviese viviendo como si estuviera muerta en vida. Se dice que nunca más le sintieron reir, que no quería tener amigos, no quería hablar nunca más con nadie. Poca gente sabía lo que había pasado esa noche, pero su amiga, Ara, lo sabía todo.

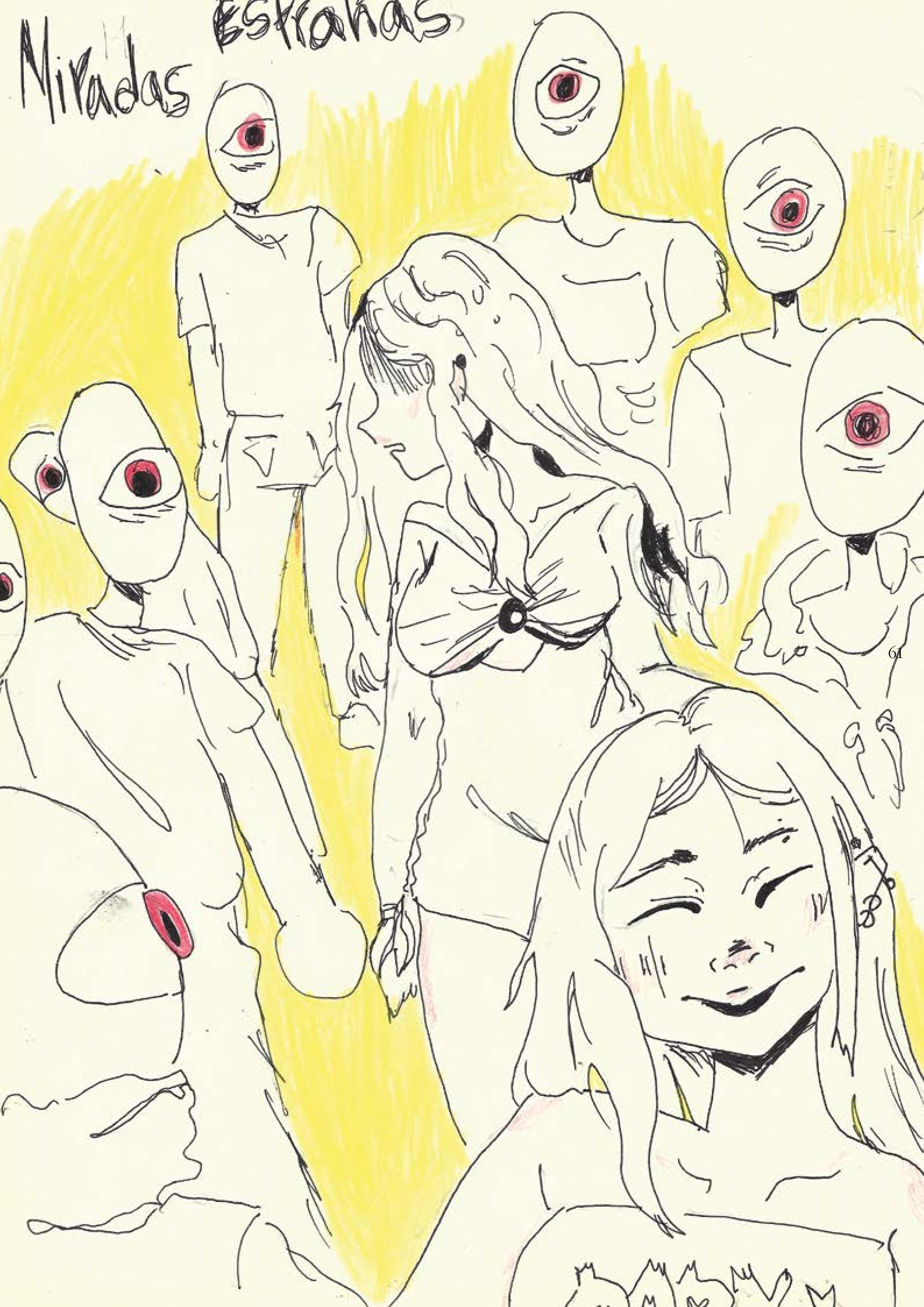
Era la noche del sábado a las tres de la mañana y nos pasamos de copas. Emma me dijo que nos fuéramos, que sentía algo raro, pero yo no le hice caso. Me lo estaba pasando tan bien que no quería irme de allí. Me metí un pase de coca y seguí disfrutando. Estaba acompañada y no podía dejar que Emma me arruinara la noche.

A las seis de la mañana hablé con Emma y me dijo que había alguien que le estaba mirando raro. Yo no hice nada porque ella siempre cree que todos la miran, es una egocéntrica. Emma tenía un exnovio tóxico que aún le amenazaba por mensajes y todavía la acosaba, pero ella no hacía nada, porque le tenía miedo, pero allí no estaba él, seguro estaba solo en su cabeza. Antes de irnos Emma me dijo que iría al baño, pero no volvió.

Quince minutos después, como tardaba mucho, fui a buscarle y cuando me acercaba al baño vi desde el centro de la pista de baile como le disparaban. La gente empezó a correr por el ruido. Yo me quedé paralizada, estaba en shock, no sabía qué hacer. Cuando reaccioné, corrí hacia ella, estaba tirada en la parte de la entrada del baño. También corrieron las personas de la discoteca a ayudar y empezaron a llamar a la ambulancia y a la policía. Emma todavía estaba viva. Yo le repetía que no se fuera, que la necesitaba aquí, que no se durmiera. Mientras todo pasaba ella me prometía que no, que no me iba a dejar sola, que estaba ahí. Yo le tocaba la mano, ella me la apretaba.

Eso, en cierta manera, me hacía sentir una seguridad momentánea de que no se iría. Hasta que soltó ese «te quiero», ese maldito «te quiero», y dejó de apretar. Yo comencé a gritar, a pedir ayuda. Alguien me quitó, me agarró, comenzaron a verle el pulso, ya no tenía, pero nadie me lo dijo. Cuando llegó la ambulancia cargaron a Emma en una camilla y se la llevaron rápido entre la multitud. Para esa hora ella ya no estaba viva, no pudieron hacer nada por ella. Emma era mi mejor amiga, mi familia, mi todo.

¿Cómo le explicas a un adolescente que su mejor amiga ya no está? ¿Cómo le enseñas a superar el verla morir en sus brazos? ¿Cómo le haces olvidar ese maldito «te quiero» que le retumba en la cabeza como campanas agonizantes?

Miradas
Estrañas

Gnocchi

Texto: Pantxo Ramas
Fotos: Julia Portal | Hajar Khalach

«Y los poemas vienen de la patata».

Paula Melchor

Pantxo Ramas nació en Milán, Italia.

Hace unos meses visitó el espacio Pomezia. En este espacio sencillo pero alegre y rodeado de afecto nos enseñó cómo elaborar *gnocchi* —ñoquis—. La cocina como espacio de encuentro y de apoyo mutuo.

El sol empezando a calentar los días de primavera, la mañana llenándose de los olores y ruidos de la cocina, el tiempo acercándose lentamente a la hora meridiana y al resto del día que vendrá. Quizá sea por estas sensaciones que cocinar a la hora de comer tiene otra magia que por la noche, con las cenas y sus discusiones de sobremesa, y quizá por eso he vuelto semana tras semana a Pomezia, a la cocina comunitaria de la Xarxa de suport de la Florida. Habíamos ido la primera vez desde nuestro colectivo *Entrarafuera* por una razón más sencilla, racional si se quiere: descubrir y ver concretamente cómo funciona un experimento de implicación social y desarrollo local que, a través de la cocina, permite que palabras, voces, cuerpos, vidas se encuentren en un espacio de apoyo mutuo, en las fragilidades, en las precariedades, en las dificultades que determinan nuestras vidas. Y lo que descubrimos, justo en medio de las dificultades, fue un lugar de afecto, diversión, riqueza, sonrisas. Un regalo de la primavera.

Otras veces habían sido los tallarines, o la polenta, o la focaccia. ¡Esta vez, fueron los ñoquis!

Así que me armé de valor y me metí hasta la cocina. Ya me había pasado en las comunidades zapatistas, en Chiapas a finales de los años 90, en las muchas cocinas de campo de las manifestaciones del largo ciclo de luchas sociales de los 2000, en las plazas del 15M y, luego y de nuevo, en los encuentros por el derecho a migrar en Marruecos, en los centros de salud mental del Ecuador y, más recientemente, de la Argentina. Y cada vez es más emocionante construir sentidos, entablar relaciones, encontrar las ideas que nos vinculan a través de un hacer común. Otras veces habían sido los tallarines, o la polenta, o la focaccia. ¡Esta vez, fueron los ñoquis!

En primer lugar, siempre se trata de la calidad de los materiales, que en este caso proceden de Les Cabasses en el Parc Agrari del Llobregat, y de saber que cocinar para mucha gente es diferente de cocinar para unos pocos. Esta vez cometimos algunos errores. Pero si de los errores se aprende, aquí contaré cinco errores que no hay que cometer para conseguir unos ñoquis perfectos.

Primero, hay que hervir las patatas con su piel y, en cuanto no te quemen los dedos, pelarlas. Es importan-

te trabajarlas con el huevo y la harina cuando todavía están tibias. Segundo, cuando amalgamamos la masa, tenemos que añadir suficiente harina para que se haga elástica. ¡Si la pellizcamos con un dedo, deberá volver a tomar la misma forma! Tercero, pillando la masa trocito a trocito, la hacemos en largas serpientes de máximo un centímetro de diámetro y dos de largo ¡Ayuda en la cocción! Cuarto, no tenemos que olvidarnos de darle a cada ñoqui lo que se llama un *groppolo*, pasándolos entre dedo y dedo para que puedan recoger la salsa. ¡Quinto! Mientras terminamos de hacer los ñoquis, hay que estar atentos a que los que están listos no queden unos encima de otros y que haya suficiente harina en la bandeja para que no se peguen ni entre ellos ni a la superficie.

Servidlos en un plato a la vez con su* sugo *y empezad a comerlos calientes sin esperar que se haya servido todo el mundo

¡Por último, mejor hervir una porción (o dos) a la vez, esperando que floten solos para recogerlos con una espumadera! Servidlos en un plato a la vez con su *sugo* y empezad a comerlos calientes sin esperar que se haya servido todo el mundo. ¡Que eso es una trampa patriarcal, si lo pensáis! Para que los últimos en ser servidos –el rey, el embajador, el pater familia...– coman caliente, las primeras, que suelen ser las mujeres –por cortesía, dicen algunos...– se quedan con el plato frío.

Aprenguem juntes a defensar els nostres drets. Vine a l’Escoleta Jurídica!

Assessories i formacions

Tots els dilluns
de 17.30 a 19.30 h

Centre Municipal
Ana Díaz Rico
Pl. Blocs Florida, 15,
l’Hospitalet
juridic@lafloridasaveina.cat

Organitza:

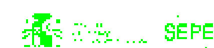
Amb el suport de

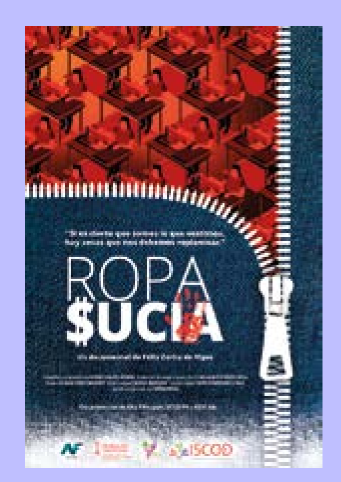

Promou i finança: la Generalitat de Catalunya - Departament d'Empresa i Treball

Agenda Cinema al barri

Tardor 2024

Octubre
Divendres 18 —18 h

Ropa sucia

Direcció: Félix Zurita de Higes
Producció: Espanya, 2021
Durada: 92 min
Gènere: Documental

El documental *Ropa sucia* visibilitza les conseqüències del fenomen de la moda ràpida als països de producció i de consum. Centreamèrica és un dels grans pols de producció. A Guatemala, El Salvador o Nicaragua les dones treballen en jornades extenuants que arriben a les 12 hores, de vegades per menys de 7 € al dia. Però aquests no són els únics països on es donen aquestes circumstàncies: fins al 2007, més de 700 empreses valencianes dedicades al tèxtil van tancar. Tot, perquè cada any 92 milions de tones de roba descartada o passada de moda acaben als abocadors.

Octubre
Divendres 25 —18 h

La voluntaria

Direcció: Nely Reguera
Producció: Espanya, 2022
Duració: 96 min
Gènere: Drama, immigració

Cansada de la seva vida de jubilada i de comparar-se amb les seves amigues, que són àvies, Marisa decideix viatjar a un camp de refugiats grec. Allà, pensa, necessiten gent.

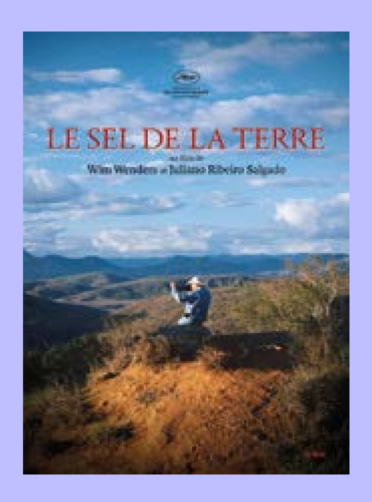

Novembre
Divendres 22 —18 h

Antuca

Direcció: Maria Barea
Producció: Perú, 1992
Duració: 72 min
Gènere: Documental

Es basa en diversos testimonis de vida de dones treballadores de la llar que van experimentar històries de migració interna, violència i racisme.

Novembre
Divendres 29 —18 h

La sal de la tierra

Direcció: Wim Wenders i Juliano Ribeiro Salgado
Producció: França, 2014
Duració: 100 min
Gènere: Documental, fotografia.

Durant els darrers 40 anys el fotògraf Sebastião Salgado ha viatjat pels cinc continents seguint les passes d'una humanitat en canvi constant. Ha estat testimoni d'alguns dels esdeveniments més destacats de la nostra història recent.

Desembre
Divendres 13 — 18 h

Nosotros no olvidamos

Direcció: Damià Puig Augé
Producció: Espanya, 2020
Duració: 74 min
Gènere: Documental

El 15 de desembre del 1992, Pedro Álvarez es va dirigir, com cada dia, a trobar-se amb la seva companya a l'Hospitalet de Llobregat. Poc després, era assassinat en una discussió de trànsit a les mans d'un policia nacional. Des de llavors, la seva família lluita perquè el seu cas no s'oblidi.

Desembre
Divendres 20 —18 h

Saben aquell

Direcció: David Trueba
Producció: Espanya, 2023
Duració: 105 min
Gènere: Drama, comèdia

EN CATALÀ

Eugenio Jofra, un jove joier, coneix Conchita en un autobús de línia. L'atracció és instantània i tots dos comencen la història d'amor de les seves vides. Eugenio aprèn a tocar la guitarra per acompanyar Conchita, per a la qual cosa haurà de lluitar contra la por escènica. Comença així la carrera musical dels dos. Quan Conchita s'ha d'absentar durant dues setmanes de Barcelona, convenç Eugenio que dugui les actuacions a terme tot sol. Quan torna, Eugenio ha esdevingut un fenomen de l'humor *underground* de la ciutat.

Recomanacions literàries

Biblioteca Florida

Novel·la

La matriarca

Pablo Rivero
Suma de letras, 2024

Amb quasi 80 anys, Felicidad és una dona independent i resolutiva que porta les regnes de la seva família i que gestiona els lloguers del bloc de pisos del qual és propietària. La seva rutina es trenca quan Candela Rodríguez, tinenta de la Guàrdia Civil, l'informa que una de les seves inquilines s'ha precipitat al pati interior de l'edifici.

Comença així una recerca per a esclarir si es tracta d'un assassinat. Tot es complica encara més amb la troballa d'un truculent vídeo que podria connectar aquesta mort amb altres atacs a ancianes de la zona i que posa en el punt de mira a l'entorn familiar de Feli i a la resta dels veïns.

La península de las veinticuatro estaciones

Inaba Mayumi
Errata Naturae, 2023

En l'extrem d'una escarpada península, una dona de mitjana edat desencantada i aclaparada per la gran ciutat emprèn el redescobriment de si mateixa en una afable solitud.

Humil i pertinaç observadora, estudiarà durant dotze mesos la successió de les vint-i-quatre estacions de l'any japonès. Com un jardiner que respecta el seu almanac, planta al seu antull, es deixa purificar pel vent, aprèn a escoltar amb sol·licitud la caiguda de les fulles, escriu haikus en un quadern a l'espera de les cuques de llum de l'estiu i s'endinsa en el bosc, atenta a les presències invisibles, observant la dansa de la neu.

El maestro de azúcar

Mayte Uceda
Barcelona: Planeta, 2024

1895: dues dones abandonen la vila de Colombres per viatjar a l'illa de Cuba. Els seus motius no poden ser més diferents. Mar, filla del metge del poble, emprèn la travessia seguint al seu pare, encarregat de dirigir un consultori en una plantació de sucre anomenada Dos Hermanos. Paulina, vídua massa jove i d'origen humil, es veu obligada a embarcar per a contreure matrimoni amb el prestigiós mestre de sucre de la hisenda, un home a qui no coneix. La primera somia amb ser metgessa; la segona es pregunta si serà feliç amb el seu nou espòs. Dues joves, que emigren per amor i lleialtat a la família. Una illa exòtica que oculta sota la seva llum antics odis i venjances. Tot això a les portes de la guerra que donarà a Cuba la seva independència.

Juvenil

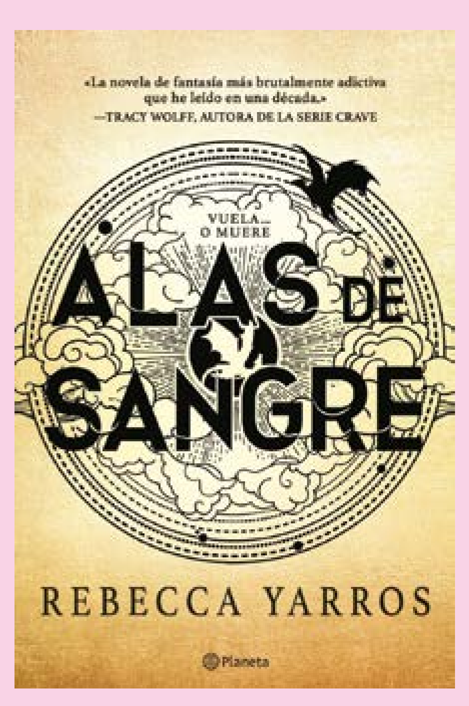

Asistente del villano

Hannah Nicole Maehrer
Faeris Ed., 2023

Atès que Evie Sage és qui ha d'encarregar-se de mantenir a la seva germana i al seu pare malalt, la seva situació laboral no és merament important; és vital. Així que, quan un contratemps amb el Malvat més infame de Rennedawn acaba en una oferta d'ocupació, no té més remei que acceptar. Cap treball és perfecte, però menys encara quan t'enamores del teu terrorífic i innegablement atractiu cap.

Just quan s'està acostumant a la feina, algú vol acabar amb el Malvat i amb tot el seu pervers imperi. Ara Evie no sols haurà d'evitar bavejar pel seu cap, sinó també esbrinar qui és exactament qui l'està sabotejant, perquè costa molt trobar una bona feina.

Alas de sangre

Rebecca Yarros
Planeta, 2023

Vola o mor. Violet Sorrengail creia que s'uniria al Quadrant dels Escribes per a viure una vida tranquil·la, no obstant això, per ordres de la seva mare, ha d'unir-se als milers de candidats que, en el Col·legi de Guerra de Basgiath, lluiten per formar part de l'elit de Navarre: el Quadrant dels Genets de dracs.

Quan ets més petita i fràgil que els altres la teva vida corre perill, perquè els dracs no es vinculen amb humans febles. A més, amb més genets que dracs disponibles, molts la matarien amb la condició de millorar les seves probabilitats d'èxit; i hi ha uns altres, com el despietat Xaden Riorson, el líder d'ala més poderós del Quadrant de Genets, que l'assassinarien simplement per ser la filla de la comandant general. Per a sobreviure, necessitarà aprofitar al màxim tot el seu enginy.

Los diarios de la boticaria

Natsu Hyuuga
ECC Ediciones, 2023

69

Maomao és una criada del palau imperial, en l'edat mitjana. Solia treballar com a herbolària en el barri del plaer, però quan sent el rumor que tots els fills de l'emperador tenen vides curtes, incitada per la seva curiositat innata i la seva ànsia de saber, comença a investigar les causes i, així, comença la història. Què li oferirà el destí!?

El pecado original de Takopi

Taizan 5
Distrito Manga, 2022

Takopi ha aterrat en la Terra, provinent del planeta Happy, amb la missió d'escampar la felicitat. Aquí rep l'ajuda d'una nena terrícola, Shizuka, i el petit alienígena es compromet a tornar-li el favor posant un somriure en el seu rostre. No obstant això, les circumstàncies que envolten la vida de Shizuka són molt dures... i la ingenuïtat de Takopi no l'ajuda a entendre la situació. Serà capaç de cometre un pecat només per veure-la somriure?!

Roaming

Mariko Tamaki, Jillian Tamaki
Editorial Finestres, 2023

Newark, Nova Jersey, 2009. Zoe i Dani, millors amigues durant l'institut, són ara estudiants de primer any a la universitat i es retroben en la ciutat que sempre han volgut visitar: Nova York. La Dani ha viatjat amb la Fiona, companya de classe i estudiant d'art amb una opinió sobre tot. Totes tres juntes intenten recórrer la major part possible de la ciutat, caient alegrement en els paranys turístics, reflexionant sobre les *grans obres d'art*, discutint sobre moda, esquivant els penjats i menjant molta pizza. El viatge transcorre entre el ritme frenètic de la ciutat, els dubtes sobre el futur que els espera i la irreverència davant d'un món que se'ls presenta com una aventura emocionant però sense edulcorants. La paleta de colors pastel suavitza una metròpoli intimidant, precisament per copsar-ne la bellesa, ben bé com si fos a través dels ulls dels viatgers que la veuen per primera vegada. Aquesta novel·la gràfica és una història a Nova York sobre els alts i baixos dels viatges internacionals, l'amistat i la vida que comença als vint anys.

Infantil

La Visita

Núria Figueras, Anna Font
Kalandraka, 2023

Un àlbum que ajuda als més petits a conèixer i entendre el silenci i la soledat, amb una tendra història i unes imatges plenes de color.

Una petita raposa es queda sola en el cau i malgrat l'advertiment de la seva mare de no obrir-li la porta a ningú, deixa entrar a una visita sorprenent: el Silenci. El Silenci li ensenyarà que no es necessita música per a ballar, ja que els batecs del teu propi cor marquen el ritme. O que fins i tot pots sentir els teus propis pensaments.

El meu petit mercat

Ingela P. Arrhenius
Combel, 2023

Queviures i productes de la vida quotidiana il·lustrats i explicats per als més menuts.

Llibre amb imatges per descobrir d'on procedeixen la fruita i la verdura, el pa, la sal, la xocolata o la llet, i fins i tot el sabó! Cada doble pàgina presenta una secció del mercat, amb el nom i el dibuix dels aliments o productes que s'hi poden trobar, i hi afegeix una explicació senzilla sobre el seu origen.

Notícies de la biblioteca la Florida

Biblioteca Florida

11è Concurs de contes infantils i punts de llibre Biblioteca la Florida

11È CONCURS DE CONTES INFANTIL I DE PUNTS DE LLIBRE
Biblioteca la Florida
GUANYADORS I GUANYADORES

Al mes d'abril hem celebrat l'11è Concurs de Contes i punts de llibres de la biblioteca.

L'activitat es fa des de l'any 2013 per celebrar la Diada de Sant Jordi.

L'objectiu es fomentar la creativitat literària i artística de tots els nens i nenes del barri. El Concurs està obert a escoles, centres infantils i altres entitats del barri, així com a tots els nens i nenes que visiten la biblioteca.

Aquest ha estat l'onzè any que hem celebrat el Concurs. La participació ha estat molt alta, hem rebut un total de 1489 treballs fets per les nenes i nens de les escoles Pau Vila, La Florida, San Jaime, Lola Anglada, Joaquim Ruyra, Menéndez Pidal, Sant Gervasi i les usuàries i usuaris de la biblioteca.

Volem compartir amb vosaltres tots els punts i contes guanyadors. El Codi QR us enllaçarà a la Web on els podeu veure i llegir.

Lectures recomanades 2024

Com l'any passat, des de les Biblioteques LH, hem elaborat una guia amb recomanacions de lectura per a tots els cicles de l'educació primària i 1r i 2on de l'ESO.

Són llibres que es poden agafar i emportar en préstec a la biblioteca del vostre barri o a qualsevol de la ciutat.

A la selecció hi ha diversitat de temes, autors/es i diferents formats (àlbums il·lustrats, contes i còmics).

El Codi QR us enllaçarà a la Web on trobareu la versió digital de la guia de lectura.

Us desitgem bones lectures!

Crucigrama

Horizontales

1. Masa de agua salada. **4.** Bolsa de piel que cubre los testículos de los mamíferos. **10.** Quejidos. **12.** (Peter O) Actor irlandés. **13.** Parte del dedo. **14.** (Einstein) Físico. **16.** Médico especializado en las vías urinarias. **18.** Labré la tierra. **19.** Abreviatura: literario. **20.** Letra g (pl.). **21.** Semilla con que se elabora el chocolate. **23.** (Thomas S.) Escritor británico. **25.** Parte dura del dedo. **26.** Desafían. **28.** Combate, batalla. **29.** De greda (fem.). **31.** Perseguir, hostigar. **33.** Atreveos. **34.** Ciudad de Bolivia. **35.** Prefijo: cuerpo. **36.** Horno, asador. **37.** Sufijo: enfermedad.

Verticales

1. Mayor que lo común (fem.). **2.** Día anterior a hoy. **3.** Que remolca (fem.). **5.** Pasantía. **6.** Cosmético para dar color a las mejillas. **7.** (Lowe) Actor. **8.** Aceitosos. **9.** De tierra. **11.** Iba hacia afuera. **15.** Probadas mediante un test. **17.** Daré. **22.** Trozos de algo roto. **24.** Flancos, costados. **27.** Concepto equivocado. **30.** (... Khedira) Futbolista. **32.** Sur..

1	2	3	■	4	5	6	7	8	9	
10			11	■	12					■
13				■	14					15
16				17			■	18		
	■	19					■	20		
21	22				■	23	24			
25			■	26	27				■	
28			■	29					30	
31			32			■	33			
■	34					■	35			
36							■	37		

Sudoku

Reglas del sudoku

Este juego está compuesto por una cuadrícula de 9x9 casillas, dividida en regiones de 3x3 casillas.

Regla 1: Hay que completar las casillas vacías con un solo número del 1 al 9.

Regla 2: En una misma fila no puede haber números repetidos.

Regla 3: En una misma columna no puede haber números repetidos.

Regla 4: En una misma región no puede haber números repetidos.

Regla 5: La solución de un sudoku es única.

v	4	2			9			5
	7	8	1			6	9	
1				5		4		
				7	8	9	4	
			9		5			
	8	7	4	6				
				1				7
	3	6			2	8	1	
8			7			5	6	4

Solucions

Sudoku

3	4	2	6	8	9	1	7	5
5	7	8	1	2	4	6	9	3
1	6	9	3	5	7	4	2	8
6	5	3	2	7	8	9	4	1
2	1	4	9	3	5	7	8	6
9	8	7	4	6	1	3	5	2
4	9	5	8	1	6	2	3	7
7	3	6	5	4	2	8	1	9
8	2	1	7	9	3	5	6	4

Crucigrama

V	A	R	■	E	S	C	R	O	T	O
A	Y	E	S	■	T	O	O	L	E	■
Y	E	M	A	■	A	L	B	E	R	T
U	R	O	L	O	G	O	■	A	R	E
S	■	L	I	T	E	R	■	G	E	S
C	A	C	A	O	■	E	L	I	O	T
U	Ñ	A	■	R	E	T	A	N	■	E
L	I	D	■	G	R	E	D	O	S	A
A	C	O	S	A	R	■	O	S	A	D
■	O	R	U	R	O	■	S	O	M	A
A	S	A	D	E	R	O	■	S	I	S

ESPACIO DE APOYO MUTUO PARA INICIATIVAS TEXTILES EN EL BARRIO DE LA FLORIDA

HORARIO DE ATENCIÓN: DE LUNES A VIERNES
DE 10.00 A 13.30 Y DE 16.00 A 18.00 HORAS.

DIRECCIÓN: CARRER DEL LLORER 31, FLORIDA, L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.

Labo rato ri edito rial

Tots els dilluns
de 17.30 a 19.30 h
Centre Municipal
Ana Díaz Rico
Activitat gratuïta

Veniu a editar la vostra publicació: la revista del barri, un fanzine, un llibret de poemes, un cartell...